

Equips de Matrimonis

Mare de Déu

Número 118

«Publicació EMD de Catalunya i Menorca»

Pasqua 2013

*la tardor... la plorem
l'hivern... el sofrim
l'estiu... el vivim
la primavera... l'esperem*

» sumari

» **2**
pregàries al vent

» **3**
editorial
> Pasqua: Quin deler de joia renovada!

» **4/7**
veu de l'equip responsable
> Pasqua és temps de Renaixement
> Decàleg per preparar i viure la Pasqua

» **8/9**
lletra de l'ERI
> La porta de la fe

» **10/12**
vida de moviment
> Recés sector H
> Recés de Quaresma a Tiana
> Recés quaresmal sectors de Tortosa

» **13/17**
veu dels equips
> Testimonis de fe des de Menorca:
«L'espiritualitat en la parella?»
> L'any de la fe

» **18/19**
pare Caffarel
> Una peça mestra

» **20/22**
espigolant
> A la Fontcalda
> Conte, els 3 camins

» **23**
pensaments per créixer

» **24/37**
des de Brasília
> Trobada Brasília 2012
> Testimoni de Teresita i Daniel Godri
> Homília per a la missa de la «Trobada Mundial dels Equips de la Mare de Déu a Brasília»

» **38**
notícies de llibres
> Porta Fidei («La Porta de la Fe»)

» pregàries al vent

Poema de *Vicent Andrés Estellés*

Amic, Déu és una sèquia.
Quin goig capbussar-se en Déu!
Amic, Déu és una bassa.
Una bassa, una cisterna
claríssima. Quin delit,
ara, tot nu de paraules,
veritablement tot nu,
llançar-se a la bassa, o Déu,
amb un llarguíssim escàndol
d'ombres de fulles i d'ales.

Amic,
Déu és una bassa amargosa
terriblement excitant.

Quin goig anar Déu avall
com un tronc, com una fulla,
com un tendríssim no-res.

Quin delit, nedar en Déu!

Del llibre: «DÉU ENTRE LES COSES»

Pregària de *Sant Francesc d'Assís*

Oh Senyor,
feu de mi un instrument de la vostra pau!

On hi ha odi, que jo hi porti amor.
On hi ha ofensa, que jo hi porti el perdó.
On hi ha discòrdia, que jo hi porti unió.
On hi ha dubte, que jo hi porti l'esperança.
On hi ha error, que jo hi porti la veritat.
On hi ha desesperació, que jo hi porti l'esperança.
On hi ha tenebra, que jo hi porti la llum.

Oh Mestre,
feu que jo no cerqui tant:
ser consolat, com consolar;
ser comprès, com comprendre;
ser estimat, com estimar.

Perquè és donant que es rep;
perdonant que s'és perdonat;
morint que es ressuscita a la vida eterna.

Sant Francesc d'Assís

Equips Mare de Déu
Catalunya i Menorca

» **Edita:**

EMD de Catalunya i Menorca
c/ Balmes, 78, planta inferior
08007 Barcelona
Tel. 93 467 55 51
secretariat@emd-cm.cat
www.emd-cm.cat

Horaris del Secretariat

Dimarts i dijous de 10 a 13 h

Compte corrent EMD

"la caixa" » 2100 0832 61 0200301580

» **Responsables EMD**

Catalunya i Menorca:

Albert Mascaró i Anna Padrós
albert.anna@emd-cm.cat

» **Equip de revista:**

Carme Meix
Manel España i Mercè Masip
Josep Forcadell i Àngels Duatis

» **Per a publicacions:**

revista@emd-cm.cat
cmeix@xtec.net
secretariat@emd-cm.cat

» **Disseny i impressió**

Publicitat Tafaner, S.L.
Pere II de Queralt, 2
Santa Coloma de Queralt (Tarragona)
Tel. 977 88 10 50
eltafaner@eltafaner.com
Depòsit legal: B-19764-1981

Les opinions expressades en els articles
són les dels seus autors.

Núm. 118 - Pasqua 2013

Ens trobareu a:
Telèfon

93 467 55 51

e-mail

secretariat@emd-cm.cat

web

www.emd-cm.cat

» editorial

PASQUA:

QUIN DELER DE JOIA RENOVADA!

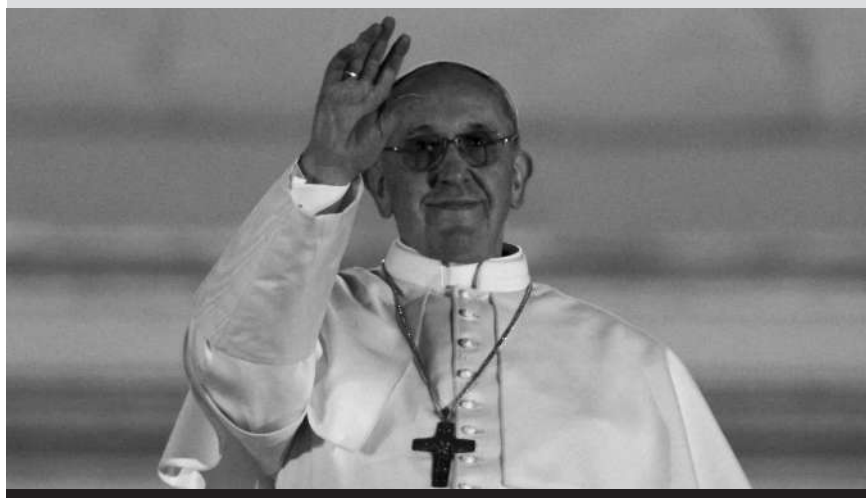
Ja al mes de gener febrer comencen a florir els ametllers, nuncis, de vegades frustrats, d'un afany de renovació, de vitalitat, de joia compartida.

I és que la vida, si no es renova, mor. I també els sentiments, els desitjos, l'afany de la feina ben feta. Com moren les il·lusions si no les alimentem constantment amb el vi de l'esperança.

Ens cal sentir aquesta pruija per tirar endavant: ens cal una meta, un punt d'arribada. Si no, el camí es fa pesat i costerut. En canvi, si s'albira besllums de claror al final de la ruta, reprenem el camí amb més ardència que mai.

Els ametllers no sempre reixen en el seu esclat de primavera avançada, i els freds de febrer i març, traïdors, maten els fruits. No obstant, hi tornen, any rere any. Perquè el que importa és fer allò que hem de fer, en el seu cas, florir i alegrar els nostres camps, renovant les nostres esperances.

L'església ha arribat també a una cruïlla històrica i inesperada. Ens ha plegat Benet XVI, –que sense proposar-nos ha esdevingut molt present en aquesta revista–, cosa que ens ha causat incertesa i una certa perplexitat. Però l'Església continua i, quan es publiqui aquesta revista, a la barca de Sant Pere, haurà pres el relleu un nou timoner, cosa que ens omple d'esperança renovada en l'acció de l'Esperit. Que Ell ens porti cap a un port segur. Bona Pasqua! □

PASQUA ÉS TEMPS DE RENAIXEMENT

Reneix la vida a les plantes que semblaven mig adormides: floreixen els cirerers i ametllers, treuen brots els rosers; els ocells comencen a preparar el niu, i fins i tot el sol sembla brillar amb més alegria.

No deu ser casual que aquest sigui el temps de celebració de la resurrecció de Crist, el renaixement a una nova vida, l'eix de la nostra fe i la nostra vida cristiana.

Pasqua és, doncs, un moment d'alegria i d'il·lusió. L'alegria que segueix al convenciment, a peu de la creu, que tot s'havia acabat; l'alegria de comprovar el sepulcre buit, signe de l'inici d'una nova vida; la il·lusió de creure que malgrat la foscor del divendres, encara hi ha camí.

Vivim temps grisos; els medis de comunicació s'entossudeixen a donar-nos xifres negatives: el deute del país, l'atur, els escàndols de corrupció... Aquests temes s'han convertit en l'eix de la nostra conversa diària: al bar, a la botiga, a l'autobús, a la feina, a casa...

En l'àmbit de l'Església el panorama és més dur, si cal: ser cristià avui, al nostre món occidental, sembla que "no ven": els seminaris estan buits, cada vegada es casen menys parelles, les misses no s'omplen, davallen els bateigs i les comunions, i, per si no n'hi hagués prou, alguns medis de comunicació s'esforcen a difondre abastament les debilitats dels homes que formen l'Església.

Certament desil·lusionant.

Però no pas tant com el sentiment dels deixebles després de la mort de Jesús. El final. Game over. En aquesta foscor, viure la resurrecció de Crist els va fer homes nous, els va donar ales i un nou horitzó.

Nosaltres celebrem aquests dies la resurrecció de Crist. I això ens ha de donar també ales i ampliar horitzons. Deia fa pocs dies un bisbe que dimitir seria un pecat contra l'esperança. No podem abandonar la il·lusió, com a cristians, de contribuir a deixar el món una mica millor, ni que sigui el petit món del nostre entorn.

No podem, com Equips, renunciar a viure el matrimoni amb alegria, a créixer en la fe amb les eines que el Pare Caffarel ens va deixar, a comunicar a les altres parelles el goig que sentim de ser Equip. I només aconseguirem comunicar-ho en la mesura que ens ho creiem, que ens entusiasmi, que ens il·lusioni.

Permeteu-nos acabar aquestes línies amb un petit record pel Sant Pare Benet XVI, el cardenal Joseph Ratzinger, i agrair-li la seva dedicació i la seva preocupació per la família. I acabar amb el seu darrer tweet a la xarxa: Que experimenteu sempre l'alegria de tenir Crist com a centre de la vostra vida. □

Albert Mascaró i Anna M. Padrós
Responsables Regionals de Catalunya i Menorca

No podem, com Equips, renunciar a viure el matrimoni amb alegria, a créixer en la fe amb les eines que el Pare Caffarel ens va deixar, a comunicar a les altres parelles el goig que sentim de ser Equip.

DECÀLEG PER PREPARAR I VIURE LA PASQUA

Presento aquí unes pautes per preparar-nos a viure la Pasqua. No és un tractat de teologia ni tampoc d'espiritualitat, però sí crec que són uns models que ens poden ajudar a ser més plenament humans (base per a ser més cristians). Hi trobareu també unes cites bíbliques que poden ajudar a completar cada punt d'aquest decàleg.

El primer punt, no perquè sigui el més important, sinó perquè el tenim així, el primer de la llista. Però és prou primordial per estar-hi com a fonament.

1» Fes la pau amb qui estàs barallat.

Mt 5,23 "Si quan vas a fer l'ofrena a l'altar recorda que el teu germà té alguna cosa contra tu,..."

És així de planer. Amb qui hem de fer les paus? Doncs naturalment amb les persones que ens són més a prop, que ens són de la família, que són els amics... Sempre d'aquests que són més propers, però que hi ha una certa tensió, un cert problema de relació...

Aquí podríem afegir que hauríem de fer un esforç de cercar l'amic oblidat. Quant de temps no fa que no veiem a aquella persona amb la qual vàrem tenir una amistat molt seriosa i profunda? Fa molts de temps que no li hem parlat?

Ara –per què no?– pot ser un moment propici per veure'l; per fer una trucada; per comunicar-nos, per escurçar distàncies... L'amic també t'espera a tu. Només cal fer un truc, avançar-nos... fer-nos presents.

2» Deixa la sospita i posa confiança.

Lc 7,36 "Simó, fariseu, desconfia de la dona que renta els peus a Jesús: Si aquest fos profeta sabria qui és aquesta dona..."

Fixa-t'hi: davant les persones, siguin quines siguin, podem tenir un ventall ben ampli de comportaments. La nostra actitud pot de des de la sospita (creure d'an-tuvi que l'altre ve amb mala intenció, fins a creure innocentment que l'altre només vol el nostre bé). Entre un extrem i l'altre hi ha tot aquest ventall de possibilitats de les intencions de l'altre. I certament no sempre hem d'anar amb el liri a la mà, la qual cosa seria d'ingenus.

No cerquis la mala intenció dels altres. Quan nosaltres posem desconfiança es produeix una mena de toc d'atenció que despertem en l'altre aquesta possibilitat de fer el mal.

En canvi, posar confiança en les persones que tenim al davant, ens ajuda a nosaltres mateixos, i a més, els ajuda a créixer.

No podem oblidar que la paraula confiança, ve de l'arrel fe. La confiança és la fe que tenim en conjunt. És la fe escampada en la humanitat. Podem tenir fe en Déu. Però amb les persones hem de posar-hi confiança, que és una mena de fe.

Igual que posem confiança en una criatura perquè desenvolupi les seves capacitats, així hem de posar confiança en els altres perquè manifestin la seva manera positiva de ser.

Una manera de posar en acte aquesta actitud serà: Animar a algú a tenir confiança en si mateix. No només es tracta de confiar en els altres: cadascú ha de tenir confiança en un mateix: en les seves capacitats, les seves possibilitats... ben segur que donarem un pas important en la nostra vida.

3» Una fórmula magistral: Perdona l'enemic.

Mt 5,44 "Estimeu els vostres enemics, pregueu pels qui us persegueixen..."

Això sona molt bé, especialment si avui fem balanç anual i no volem tenir deutes pendents.

Fixeu-vos que, en el primer punt, us deia: Fes la pau amb qui estàs barallat. Naturalment em referia a les persones més properes: amics i de la família. Aquesta pauta no es refereix a qui és de la família o un amic. Aquí, en aquest "perdona l'enemic", em refereixo a les persones alienes, que no són dels propers, però sí que tenen una animadversió contra nosaltres. Gent que, sense ser propers, ens volen mal.

Quina actitud cal tenir amb aquestes persones? Primer de tot saber-los perdonar. És la millor manera que, quan es doni el cas, podrem parlar i trencar aquesta enemistat. Però, mentrestant, saber apropar-nos-hi virtualment, des del nostre cor, perdonant-los.

I una manera senzilla de poder arribar a perdonar és: no guardar rancor. La rancúnia és la pitjor de les actituds perquè ens incapacita per perdonar.

De fet, el ressentiment és un complex d'inferioritat davant l'altre.

A més, tot ressentiment encén un foc de desig de venjança.

4» Seguint aquest sistema: Troba temps, pren-te temps.

Lc 5,15 "... però Jesús es retirava en llocs solitaris i pregava".

Tu necessites un temps per a tu mateix.

Molts dels mals que ens arriben són perquè no tenim temps.

Que n'és de important tenir un tems per a nosaltres. D'aquesta manera tindrem "un temps per a cada cosa" i "cada cosa al seu temps".

És la filosofia que ens van ensenyar els nostres avis.

Jesús, a l'evangelí queda molt palès, cercava un temps per a ell mateix. Les sagrades escriptures ens diuen que "de bon matí" pujava a la muntanya a pregar. Era un temps transcendent d'estar amb el seu Pare. Era un temps alhora de trobar-se sol amb si mateix. I així agafar forces per convocar els seus deixebles, per tenir entusiasme de donar la bona notícia del Regne, per tenir força d'acceptar el Calze...

És cert que molta gent no té temps d'atendre els altres perquè, com diu Sant Pau: "estan molt ocupats a no fer res".

5» Un altre pauta: Comparteix el teu tresor.

Lc 12,21 "això passa amb el que reuneix tresors per a ell mateix i no es fa ric davant de Déu"

Però, clar, el teu tresor no són els teus diners... ni les teves possessions, el pis, el cotxe... El teu tresor ets tu mateix! Això sí que cal saber-ho compartir.

Compartir, però, és un art. I tot art necessita un aprenentatge. A un pintor li calen molts dibuixos estripats, moltes pintures que esborrarà... Un pianista necessita moltes hores davant el piano.

També compartir és un art. Amb qui compartim? Com

ho fem? Ho fem a mans plenes? Som mesquins i gairebé no compartim res?

Compartir el nostre tresors és compartir allò més íntim. Allò més nostre. Compartir el tresors ho fem amb els amics.

I ho fem? Tenim aquests amics?

I encara un secret: si compartim el nostre tresor, cada vegada serà més gran. Si jo comparteixo un entrepà, certament el consumirem. Però si comparteixo el meus coneixements, la meua vida, no perdo res, sinó, més aviat s'incrementa el meu saber.

6» Escolta més els altres.

Dt 6,4 "Escolta Israel..."

Mt 7,24 Qui escolta les paraules de Jesús i les posa en pràctica..."

Mt 13,20 "Paràbola del sembrador".

Segur que tenen coses a dir-te. Estem tan acostumats a ser nosaltres els que parlem, els que diem, els que tenim la necessitat imperiosa de comunicar-nos amb els altres... que no tenim esma d'oír l'altre. Sovint, fem diàlegs de sords: cadascú parlant d'allò seu, però sense atendre a l'altre (com es pot sentit en certes cadenes de televisió o en moltes emissores de ràdio). Moltes vegades són mono-col·loquis, "soliloquis", són xerrameques sense fer atenció al qui tens al davant.

Convindria que aprenguéssim la ciència de saber escoltar.

Aprendre l'art parar l'orella i atendre a qui dialoga amb tu.

7» Intenta de comprendre als altres.

Mt 7,3 "Com és que veus la brossa en l'ull del teu germà i no veus la biga en el teu".

No es tracta només d'escoltar-los. Es refereix també de intentar de copsar el que diu. És fer-se càrrec del que ens volen dir. És endevinar el que ens volen transmetre.

És creure, això és molt transcendent, és creure que els altres tenen quelcom important a dir-nos. I és una falta de respecte, és d'una actitud prepotent creure que els altres no ens poden aportar res a nosaltres. Com si nosaltres ja tinguéssim el coneixement total del tema que parlem.

La millor manera de tractar de comprendre els altres és posar-nos en el lloc de l'altre; com es diu vulgarment, posar-te a les seves sabates.

8» Riu una mica; riu una mica més.

Lc 20,1-8 "amb quina autoritat fas això?... / ...doncs jo tampoc us dic..."

.....

Cal que fem unes personals sessions de risoteràpia per tal que trobem un sentit positiu i agradable a la nostra existència.

Jo crec que a les nostres trobades els manca donar un aspecte una mica amagat que queda en l'evangeli. Perquè, si mirem bé les sagrades escriptures, ens adonarem que Jesús no era un home tràgic. Més aviat, sovint, fa broma. Altres vegades, sense fer mal, ans al contrari ho fa pedagògicament, és una mica irònic. Altres vegades promou un somriure i també fa que ens el puguem imaginar tot rient.

Que n'és de saludable la rialla! Riure és una bona teràpia!

Molts diuen que per riure potser només cal posar-te davant del mirall. Veure's com un és, amb les pròpies limitacions fa que et riguis de tu mateix. Però mai, no ens hem de riure dels altres.

Jo crec que Déu mateix, si més no, somriu amb tots nosaltres. Especialment quan nosaltres ens volem fer els autosuficients. O quan ens sentim prepotents davant dels altres. O quan creiem que ho sabem tot.

9» Contempla la bellesa i la meravella de la terra.

Mt 6,29 "Mireu els ocells del cel i les flors del camp..."

.....

Puja a la muntanya; vés al mar: mira, escolta, toca, olora... És que la bellesa és una de les expressions de Déu. Recordem, si més no, que el llibre del Gènesi ens parla de creació de Déu i diu que tot el que va fer era bell i bo.

I, si mirem la natura, si mirem els planetes, si mirem tota la realitat que ens rodeja, és bona i bonica.

Clar que alguns diran que el món en el qual vivim és dramàtic i tràgic: "El peix gran es menja el petit". I ho veiem en els documentals de les segones cadenes de televisió: uns animals, per alimentar-se, devoren els altres.

I entre els humans encara és més cruel: ens fem la guerra: més de trenta països ara mateix s'estan barallant. Els conflictes bèl·lics són el pa de cada dia als tele-diaris i als diaris.

Hi ha gent que voldria corregir la plana a Déu tot pensant que si ells fossin Déu, haguessin fet un món en el qual no hi hagués hagut ni malícia, ni guerres, ni fam.

Però el nostre Déu ens ha donat la llibertat, que és d'una bellesa al·lucinant, malgrat que ens doni la capacitat de fer el mal.

Doncs sí, tenim una assignatura pendent i és meravellar-nos de la natura: convé que pugem a les muntanyes; que anem a mar, que mirem la natura tota; que escoltem la brisa al bosc, que toquem, que olorem la terra humida, la gespa tallada o l'atractiva flor.

10» Expressa el teu amor.

Mc 1,11 Una veu digué des del cel "tu ets el meu fill, el meu estimat, en tu m'he complagut".

.....

Torna-ho a expressar. Expressa-ho més fort. Fes-ho serenament.

No estem acostumats a manifestar l'estimació. Ens sembla que és una mica ridícul i de persones nyonyes. Fins i tot ens semblaria més acceptable mostrar-nos agressius que no pas tendres.

A Jesús no li molesta que aquella pecadora li manifesti el seu penediment i el seu amor. Més aviat li planta cara a Pere, que ha sospitat del mestre, però aquest li remarca que aquella dona "ha estimat molt". □

Josep Lluís Socías i Bruguera
Consiliari Regional de Catalunya i Menorca

LA PORTA DE LA FE

Cridats a formar part de l'equip responsable internacional, i conscients de la nostra fragilitat i les nostres limitacions, el nostre "sí" es deu a l'exemple de Maria: un acte de fe, d'obediència i d'amor. El sant pare Benet XVI, en "Porta Fidei", va promulgar l'11 d'octubre un any de la fe en commemoració del 50è aniversari de l'inici del Concili Vaticà II. També va convocar l'Assemblea General del Sínode de Bisbes amb el tema: "Nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana".

Com Equips de la Mare de Déu, tindrem la generositat de consagrar "temps a una reflexió profunda i a un redescobriment de la fe", lliure i conscient, per a donar testimoni coherent de la nostra vida? Crist en la creu és la porta de la fe; Ell obre el nostre cor a la conversió i ens acompanya pel camí del Regne. Com posar-nos al servei del altres sense abans escoltar i meditar la Paraula de Déu, sense degustar el cos i la sang del Senyor? Sí, així ho creiem: l'eucaristia ens fa posar a disposició dels nostres germans i germanes ferits en l'amor per a que tornin a descobrir que ells també són objecte de la tendresa del Pare. Com poder mirar en el cor de l'altre amb els ulls

de Jesús si no estem habitats per ell? En la oració, motor de la nostra intimitat amb Déu, retrobem la serenitat de cor i la disponibilitat per a estar presents davant el nostre cònjuge i davant els altres.

La nostra fe creix a través de les proves de la vida, cada vegada que el nostre cor es deixa model·lar per la gràcia que el transforma.

Alguns anys després del nostre matrimoni ens vem donar compte que no tindríem fills. Testimoni del nostre patiment, un amic sacerdot ens va aconsellar que no ens centréssim en la nostra prova, si no que ens obríssim a les necessitats dels altres, assegurant-nos que la fertilitat no és només biològica. Obeint la inspiració de l'Esperit, ens vem integrar a la nostra parròquia. Aquest compromís ens va obrir "la porta de la fe que ens porta a una vida en comunió amb Déu i permet l'en-

trada en la seva Església." Tenir fe és confiar en Déu.

La vida conjugal afronta avui grans reptes. ¡Sí, és difícil tractar de viure l'Evangeli en la parella i en la comunitat!. La nostra fe és una brúixola fiable que ens orienta per a donar testimoni del nostre amor quan les nostres forces fallen davant la temptació: és la trobada amb Jesús que en recolza per a seguir remant en aigües profundes. ¿No és Jesús qui anima la "Petita Tropa" de cristians a l'Orient Mitjà a no témer ni enfonsar-se en el gran oceà no cristià d'aquesta regió? Amb l'Amor Totpoderós del Pare esperem viure una Pau justa i duradora, que respecti els drets de l'home i la llibertat de consciència de tots. Creure en Déu, Pare, Fill i Esperit Sant, és creure que l'home, imatge de Déu, està cridat a viure les relacions humanes sense discriminació, a respectar l'altre en la seva diferència. De fet, l'acceptació de l'altre és una manifestació de la gràcia de Déu.

» Georges i Mahassen Khoury

Abans de la guerra civil en el Líban, treballàvem en el sector musulmà de Beirut. Amb la guerra, gran part dels cristians van marxar dels sector

Com Equips de la Mare de Déu, tindrem la generositat de consagrar
«temps a una reflexió profunda i a un redescobriment de la fe»,
lliure i conscient, per a donar testimoni coherent de la nostra vida?

musulmà. Després d'una reflexió alimentada per la pregària, vem decidir quedar-nos-hi, confiats en Déu i en els nostres companys musulmans. Al llarg d'aquests anys de patiment em establert relacions d'amistat amb ells, i actualment alguns dels nostres amics musulmans practiquen el deure d'asseure's i la pregària conjugal!

Atrevir-se a creure en Déu és tota una experiència i una aventura!

A vegades quedem sorpresos de les meravelles que Déu fa per noslatres.

Centrar-nos en nosaltres mateixos i en les nostres capacitats és oblidar que Crist és el centre de la nostra vida.

Creiem en ell, amo i senyor de la nostra vida! Atrevim-nos a viure l'Evangeli! □

Georges i Mahassen Khoury
Zona Centre-Europa

RECÉS SECTOR H

Dissabte, 26 de gener

«Viure avui l'esperit del Vaticà II»

Els EMD del sector H vam organitzar un recés sota el guiatge del consiliari de l'equip B-109, Mn. Josep Serra. Hi vam assistir 36 persones dels diferents equips que formem aquest sector.

Se'ns va facilitar un guió sobre punts del Concili Vaticà II, que van ser exposats pel Mn. de manera amena, planera, distesa i entenedora, seguint l'escrit que teníem a les mans.

Els punts que ressaltaren van ser:

- » Jesucrist centre de la Història.
- » La posada al dia de tota l'Església.
- » Corregir els errors i intentar salvar les persones.

Va comentar els Documents del Concili Vaticà II, que cal conèixer i aplicar-los com a cristians:

- E.** El fonament = La Paraula de Déu = «Dei Verbum» La Sagrada Escriptura.
- F.** La divina litúrgia. Celebrar la fe = «Sacrosanctum Concilium»
- G.** L'Església, què dius de tu mateixa = «Lumen Gentium»
- H.** L'Església en missió = diàleg amb l'home d'avui = «Gaudium et Spes»

Després de la conferència, vam fer un petit descans. Seguidament treball per grups, posada en comú i col·loqui. Després d'un altre petit descans vam anar a la capella per celebrar l'Eucaristia.

A continuació vam dinar i després d'alguns canvis d'impressions, tots vam marxar contents cap a casa, ja que havia estat un bon recés amb molt contingut espiritual i viscut amb molt bona companyonia.

Hem d'agrair el bon acolliment que vam rebre per part de les Germanes Hospitalàries de la Santa Creu i la seva disponibilitat en tot moment a les nostres demandes. □

RECÉS DE QUARESMA A TIANA

Divendres 15 i dissabte 16 de febrer

Viure la fe, amb la catequesi de Benet XVI

Recés a càrrec de mossèn Robert Baró. La base de la reflexió van ser els documents que el Sant Pare va publicar amb motiu de l'any de la fe.

Què és la fe?, ens va demanar mossèn Robert? I seguint Benet XVI ens va anar desgranant diverses meditacions sobre: Quin sentit té viure? Hi ha futur per a l'home, per a nosaltres, per a les generacions futures? Què ens espera més enllà del llindar de la mort?

Nosaltres necessitem no sol els pa material, sinó també l'amor. La fe és adherir-se a un "tu" que ens dóna esperança i confiança. I se'ns fa present en la figura de Jesucrist. Aquesta certesa alliberadora i tranquil·litzadora de la fe ens dóna la capacitat de proclamar-la de paraula i materialitzar-la amb la nostra vida de cristians.

La fe és un do, perquè és Déu qui pren la iniciativa. Així la nostra fe és una resposta que transforma les nostres vides perquè ens fa entrar en la mateixa visió de Jesús.

La nostra fe és veritablement personal només i és ahora comunitària.

Ningú no pot tenir Déu per pare si no té l'Església per Mare, (Sant Cebrià) Els membres d'aquesta comunitat no pertanyen a un grup social ni ètnic, sinó que són homes i dones provinents de tota nació i cultura.

La tendència avui generalitzada de relegar la fe a l'àmbit privat contradiu la seva pròpia naturalesa. En un món on l'individualisme sembla regular les relacions entre les persones, fent-les més fràgils, la fe ens crida a ser poble

de Déu, a ser Església, portadors de l'amor i de la comunió de Déu per a tota la humanitat.

L'home porta en si mateix un misteriós anhel de Déu.

A través de l'amor, l'home i la dona experimenten, d'una manera nova, l'un gràcies a l'altre, la grandesa i la bellesa de la realitat. Si allò que experimentem no és una mera il·lusió si realment desitgem el bé de l'altre com un bé també nostre, llavors hem d'estar disposats a descentralitzar-nos per posar-nos al seu servei, fins a la renúncia d'un mateix.

L'èxtasi inicial es tradueix en una peregrinació "Camí permanent, com un sortir d'un jo tancat en un mateix cap al seu alliberament en l'entrega". A través d'aquest camí, es podrà aprofundir gradualment en el coneixement de l'amor que havia experimentat al principi. **Res que sigui finit pot omplir el nostre cor.**

Som pelegrins cap a la pàtria celestial. En aquesta peregrinació, sentim-nos germans de tots els homes, fins i tot dels que no creuen, dels qui estan en recerca, dels que es deixen interrogar amb sinceritat sobre el propi desig de veritat i de bé.

Podem parlar de Déu perquè ell va parlar amb nosaltres a través de Jesucrist. El mètode és la humilitat. La simplicitat. Un retorn a l'essencial de l'anunci: La Bona Nova d'un Déu que és real i concret, un Déu que s'interessa per nosaltres, un déu-amor que s'acosta a nosaltres.

La comunicació de la fe ha de tenir un to d'alegria, ha de donar-nos la capacitat d'escoltar i dialogar. D'entendre's i estimar-se. Així serem un signe de la misericòrdia de Déu. □

RECÉS QUARESIMAL SECTORS DE TORTOSA

Dissabte, 2 de març

Després de dies de pluja, vent i fred, va sorgir un dia esplèndid i els sectors de Tortosa van aprofitar per realitzar el recés quaresmal a l'ermita del Remei d'Alcanar. Quina alegria poder compartir a l'aire lliure moltes estones de la jornada, en primer lloc la dolça acollida amb cocs, suc i cafè amb llet que varem agrair els matrimonis i mossens assistents després la regida pregaria dirigida per Mn. Jordi Salvadó Consiliari del Sector B de Tortosa i animada pels responsables Carlos i Eli Vidal-Morral i Eduard i Natalia Roca-Vivancos. A continuació la xerrada del Padre Luis provinent d'Ayacucho (Perú), on la diòcesi de Tortosa té al missioner Mn. Javier Obon que col·labora amb el seminari d'allà. El padre Luis està ajudant a la parròquia d'Alcanar mentre completa els seus estudis a l'institut pontifici de València sobre el matrimoni i la família. Ens va fer una dissertació molt amena sobre la família. La va organitzar en els tres blocs: La Trinitat, la Historia i la Bíblia.

Ens va parlar de la fe com d'un regal, de un do que Déu dona gratuïtament i que cal fer fructífera, de com l'amor de la santíssima trinitat sens transmet, del perquè d'aquesta transmissió. Ens parlà de com el Concili Vaticà II exalta la dignitat de la fe, de com Jesús arriba al món dintre d'una família i com se transmet aquesta fe en la família. El significat del que vol dir educar.

Com a síntesi ens va recordar que la fe deriva de l'amor en la vida trinitària. De que no s'ha de confondre l'amor amb el sentiment, que l'amor és una decisió que implica tota la vida. Que hem d'educar en la fe. Que estem cridats a donar testimoni de la nostra fe mitjançant les obres de caritat. I per últim ens va ensenyar aquesta jaculatòria que tots vam repetir en acabar la seva xerrada:

“Senyor, vull ser sant, educa'm en el teu amor”

Abans de sortir a reflexionar en parella pels voltants de l'ermita sobre les paraules escoltades, varem pujar al cambril de la Verge del Remei a besar-la i demanar-li pels seus equips. A les 12.30h varem celebrar el via creu per la vida que tots varem agrair molt i que varem fer caminant, en un anar i tornar a l'entrada de l'ermita. En acabar un dinar de germanor instal·lats en tauletes al magnífic sol i a la tarda unes informacions, preguntes per reflexionar a la sentada i en acabar posada en comú i pregaria de comiat. Va ser una recés molt profitós i del que donem gràcies a Déu i als responsables per la seva feina tan bona a favor dels equips. □

TESTIMONIS DE FE DES DE MENORCA: «L'ESPIRITUALITAT EN LA PARELLA?»

Som en Jaume Bosch i na Margarita Marquès, aquest passat octubre vam complir els nostres primers quaranta anys de matrimoni cristià, fruit d'aquest matrimoni tenim 3 fills i 4 néts que donen sentit a la nostra vida. Procuram reunir-los cada setmana entorn de la taula per estrènyer vincles de família.

Ens vàreu demanar d'expressar en paraules com vivim la nostra espiritualitat conjugal i vàrem trobar adient enfocar-lo des del tema de la pregària, que, com tots sabeu, inicia el temari del curs que hem començat.

Primer de tot tenim molt clar que no som exemple de viure la pregària conjugal com cal, ans el contrari, reconeixem les dificultats per concentrar-nos i trobar uns moments junts que ens apropin a Déu, tot i així vos proposam el que per nosaltres seria essencial a la llum dels grans orants i mestres de pregària.

La nostra vida és plena d'enrenous i paraules buides que ens destorben per poder valorar la pregària i el silenci que ens porta a la presència de Déu.

El silenci quan és assumit com a mitjà d'interiorització ens dóna la profunditat de pensament, claredat de reflexió, serenitat d'esperit, facilitat pel diàleg assenyat, receptivitat i actitud d'escolta.

La pregària és una vivència molt personal que ens ajuda a connectar amb Déu i obrir-li el nostre cor perquè s'hi faci cada dia més present.

En la nostra vida quotidiana cultivam una actitud d'agraïment pels dons que rebem de Déu?

Sabem portar amb pau i serenor les lluites, malalties i contrarietats de la vida?

Ens agradaria que la nostra petita aportació per tots, pugui ajudar a viure amb més intensitat la pregària.

TESTIMONIS DE FE DES DE MENORCA: «L'ESPIRITUALITAT EN LA PARELLA?»

«**1** Si jo parlés els llenguatges dels homes i dels àngels però no estimés, no passaria de se com les ccom-panes que toquen o els cimbals que dringuen. **2** si tingués el do de profecia i penetres tots els designis amagats de Déu i tot el coneixement, si tingués tanta fe que fos capaç de moure les muntanyes però no estimés, no seria res. **3** Si repartís tots els meus béns als pobres, fins i tot si em vengués a mi mateix per esclau i tingués així un motiu de glòria però no estimés, de res no em serviria. **4** El qui estima és pacient, és bondadós; el qui esrima no té enveja, no és presumit ni orgullós, **5** no és groller ni egoïsta, no s'irrita, ni es venja; **6** no s'alegra de la mentida, sinó que troba el goig en la veritat, **7** tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta". (1Cor 13, 1-7)

Quan ens van sol·licitar la nostra col·laboració a la revista vam tenir molt clar que la reflexió la volíem fer sobre l'**Himne a l'Amor de Sant Pau**, puix és una de les lectures que vam triar per a l'enllaç del nostre fill major, ara fa 3 mesos. I la vàrem triar per la descripció i la concreció tan sublim que fa sobre l'amor.

Volem analitzar per versicles de la forma més concisa possible aquest Himne:

- 1 i 2 »** Creiem que l'amor no s'explica, es viu. Tanmateix, solament qui l'ha viscut i experimentat amb tanta profunditat, pot parlar-nos de l'amor, d'una forma tan sublim com ho fa l'Apòstol.

Podríem tenir al nostre abast grans dons i adquirir profunds coneixements. Portar endavant moltes iniciatives, grans projectes i realitzar i fer moltes a la vida.

Però recordem que, més important que fer molt és estimar molt, i fer-ho tot per amor. Perquè Déu no estima tant la grandesa del que fem sinó l'amor que posem en el que fem.

- 3 »** Creiem que el que estem dient, és que fer tot, fins i tot amb els més grans sacrificis i patiments, a l'entrega de les seves pròpies vides, no ens serviria, si no ho fem i oferim per l'amor. Des d'aquí, per la qual cosa es podria inferir que tota la vida de Jesús, el que Jesús va fer per a nosaltres, al seu pas per la història; No obstant això, la dolorosa passió i la mort, no serveixen res, si no hagués fet això per amor al pare i a nosaltres. I precisament per aquest motiu en si, perquè Jesús fa tot per amor i porta la seva fidelitat a les darreres conseqüències, fins donar vida!, el pare accepta el sacrifici i l'entrega del seu estimat fill Jesucrist per la nostra salvació.

- 4 »** Com podem apreciar, l'amor ha d'abastar tota la vida i nostra forma concreta relacionar-nos entre nosaltres. L'amor no és, per tant, una mena de molt bella de adorno que hi és molt bonic, però es queda ací, potser una mica abandonat.

L'amor ha de ser present en totes les nostres relacions; de la família, a la feina, amb amics, veïns i en totes i cadascuna de les nostres relacions humanes i amb el nostre Déu.

Estem realment convençuts de totes les exigències de l'amor? Veiem un creixement en aquest aspecte en la nostra vida? D'altra banda, ens hem preguntat alguna vegada, què seria la nostra vida sense l'amor?

- 5, 6 i 7 »** Sens dubte, l'amor implica i requereix un gran compromís i una no menys gran generositat. L'amor no pot mai alegrar-se d'alguna cosa dolenta, més aviat ens ajuda a rebutjar totes les coses perjudicials, lesives i buscar sempre la veritat en tot. I a més a més, suposa arribar a tenir una enorme confiança en la gent. Això principalment, quan parlem sobre una convivència human; de la família, en un grup, en una institució.

Quan hi ha amor, tot es disculpa, tot es creu, tot s'espera... i fins se suporta tot, per l'amor de la persona estimada!!!

Una forta abraçada de Paula y José Ignacio. EMD Maó 1. □

L'AMOR ÉS...

«El qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és altiu ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja; no s'alegra de la mentida, sinó que troba el goig en la veritat; tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta. L'amor no passarà mai».
1A Corintis 13, 4-8.

Som na Rosa Pons i en Tolo Bagur. Formam part dels EMD des de fa 15 anys, com a membres de l'equip Ciutadella 14, tot i que nosaltres som d'Es Migjorn. Un bon dia 4 de Maig, ara fa 21 anys, ens vam casar i som conscients que vam dir Sí a formar un matrimoni cristià, un Sí que és un camí a seguir dia a dia amb les nostres dificultats i alegries, un Sí que ens ha ajudat a formar una família amb na Margarita i en Bartomeu, els nostres fills.

Ens varen demanar que expresséssim la nostra vivència de l'espiritualitat com a parella. Nosaltres creiem que la base és l'amor que, com diu el text, no passarà mai; però, si no el cuidem, es pot difuminar. Per poder cuidar aquest amor hem de saber estar un al costat de l'altre, fent que la pregària ens ajudi a estar millor amb nosaltres mateixos. I si el nostre interior està en comunió amb Déu, aquesta comunió donarà fruits que seran profitosos per al nostre matrimoni i per a tota la família.

El formar part d'un grup dels EMD ens ha ajudat a aprofundir en l'espiritualitat conjugal, a obrir noves portes i a veure noves vivències de fe que són un referent per al nostre camí de vida cristiana.

Un abraçada. □

«Vos asseguro també que, si dos de vosaltres aquí a la terra s'avenen a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà, perquè on n'hi ha dos o tres de units en el meu nom, jo som enmig d'ells.»
Mateu 18, 19-20.

Som en Fel Mir i na Maria Benejam i formem part dels E.M.D des de fa 24 anys. Ara ja en fa 28 que ens varem casar i tenim 3 filles.

Ens varem conèixer dins una Comunitat Parroquial, formant-nos com a persones cristianes i com a persones actives: essent monitors dels clubs, fent catequesi... Junt amb les nostres filles també hem crescut com a parella, educant-les i, alhora, aprenent d'elles. També el nostre grup, junt amb el nostre consiliari, a estat un bon estaló per a obrir-nos un a l'altre i als demès.

La nostra espiritualitat la vivim intentant créixer com a parella, amb els nostres alts i baixos, i integrant que som una petita comunitat domèstica formada pels nostres pares, nosaltres i les nostres filles. Tenint sempre present la pregària i la "sentada", essent conscients de que Jesús, el nostre Déu, sempre ens acompanya i estima per damunt de tot. També ens agrada, sempre que és possible, contemplar la natura perquè ens parla de Déu.

Així idò, anem aprenent dia a dia a millorar el nostre matrimoni ajudats per la família, comunitat i grup.

Donem gràcies a Déu. Fel i Maria. □

L'ANY DE LA FE

**"Nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té,
I hi hem cregut" (I Jn 4, 16).**

Sobre la fe s'han dit moltes coses. Avui es potencia molt la llibertat personal, i es posen en dubte les veritats que ens fonamenten. En el marc del temps favorable de la Quaresma, tot fent camí vers la renovació a la qual ens conviden les celebracions pasquals, enmig de les dures situacions socials que ens envolten, hi ha una crida especial a reflexionar, a la llum de la Paraula de Déu, sobre la fondària que la fe té en el viure creient, seguint les actituds de Jesús, és a dir, segons l'exigència evangèlica. L'esforç que cal fer en tot moment per fer-ne unitat amb el nostre actuar. La fe i la vida no es viuen en compartiments separats, sinó que són una sola cosa. L'experiència del dia a dia ens posa al davant que quan es deixa de creure en Déu, de seguida es creu en qualsevol cosa.

Fa poques setmanes, en una reunió de revisió de vida, érem un petit grup de joves universitaris, i tot analitzant i compartint vivències, van sorgir amb força aquestes preguntes: "Com és que som tant pocs?" – "Creure és de tontos?" – "Per què és tant difícil ser creient?".

Algú molt decidit va expressar amb sinceritat: "Ser creient i cercar créixer en la fe és un goig íntim, però comporta renúncies: és estar disposat

*La fe, aquesta petita llavor, plantada dins nostre
en el baptisme, si la cerquem sense por, la demanem tothora
en la pregària, creixerà per "arribar a ser un arbre frondós
on els ocells vindran a fer niu a les seves branques"*

a donar-te tu mateix en servei dels altres. ¿Estem disposats a viure la vida com un regal que Déu ens fa, i comunicar als germans l'alegria que sens, fins i tot la força que t'acompanya per afrontar els reptes i contrarietats?"

Què és doncs creure? Creure és no tenir por, confiar, esperar alguna cosa. Moltes de les nostres pors, a l'hora d'abandonar-nos a les mans de Déu, s'esvaeixen quan ens llencem als seus braços. Però creure sempre serà un risc, que demana de la llibertat per assumir-lo. Qui vol creure necessita un cor dòcil. La fe no és creure en determinades coses, sinó confiar en algú. Nosaltres ens refiem de la paraula que ens hem donat: la reciprocitat de la confiança que es tenen els esposos entre sí, l'amic incondicional en qui sabem que podem estar sempre segurs. Aquell que té fe, sigui d'on sigui, Jesús el cura. De què el cura? Aquí ens apropem al misteri que acompanya cadascú en el silenci de la pròpia interioritat. És el misteri del trobament de l'home amb Déu. Aquí hi ha l'arrel de la fe. Aquesta és l'experiència fundant. Recordo l'afirmació del nostre consiliari en uns dies de recés: "Hem conegut Crist i res ni ningú ens en podrà descompartir".

Però la fe s'ha de cercar. Dedicar temps per escoltar-nos ens portarà al retrobament amb nosaltres mateixos i ens farà lúcids en l'observació de les necessitats, en la cura de les persones que estimem, dels nostres fills, de les generacions joves. Saint Exupéry, en el Petit príncep diu: "El temps que vas perdre per la teva rosa fa que la teva rosa sigui tan important". La fe, doncs, és un do preuat, del qual hem de tenir cura a cada moment, en totes les etapes de la vida.

La fe, aquesta petita llavor, plantada dins nostre en el baptisme, si la cerquem sense por, la demanem tothora en la pregària, creixerà per "arribar a ser un arbre frondós on els ocells vindran a fer niu a les seves branques" (Mt 13, 32). La fe al llarg de la vida, juntament amb l'esperança en les promeses de Déu, es va obrint a l'amor universal. "L'amor, l'hem conegut en això: que ell donà la vida per nosaltres; i nosaltres també hem de donar la vida pels germans.(...). Fillets, no estimem només de paraula o amb la llengua, sinó amb obres i de veritat". (I Jn 16-18). En aquest punt ens adonem que fe, esperança i amor són inseparables. En el trobament de l'home amb Déu, hi ha l'esperança certa de la seva presència entre nosaltres: "Així que sortiren de la barca i el reconegueren, van recórrer tota aquella contrada, i començaren a dur-li els malalts en llitres, allí on sentien dir que hi era. I a tot arreu on anava, pobles, vilatges o camps, posaven els malalts a les places i li pregaven que els hi deixés tocar encara que només fos la borla del seu mantell; " (Mc 6, 53-56). No és doncs, tocar el vestit allò que pot transformar de soca-rel una vida, sinó la fe.

Jesús posà la seva atenció i escoltà totes i cadascuna de les persones que s'acostaren a ell. No va fer diferències i va fer de la seva vida tot una pregària.

Ens cal comprometre'ns fins el moll de l'os en la Paraula i les actituds de Jesús. Els esdeveniments que ens arribem a través dels mitjans ens posen

al davant que, tot el pitjor és possible, si la vida no és viscuda des de l'amor gratuït.

El do de la fe és difícil viure'l sols. L'equip, és aquella petita comunitat on ens trobem els germans per viure la fe, celebrar-la i revisar-la. Junts ens donem l'Esperit del Senyor. De les vivències que podem compartir en surt la força per la presència i el testimoni en mig del món. En el compromís constant de reunir-nos en nom del Senyor hi ha sempre un esperit de renovació, de creixement, podríem dir que l'Any de la Fe hi és i hi serà permanent:

"Senyor Jesús, et donem gràcies pel do de la fe, que ens fa viure en comunió. Que no ens manqui mai la teva Paraula, la teva força a través dels Sagraments, de la sol·licitud pels germans, per tal que puguem ser sempre testimonis teus enmig del món, sal i llum que doni sentit a l'existència". Amén.

□

Maria Dolors Amat
Equip B-86

UNA PEÇA MESTRA

(Lletra mensual, octubre 1957)

D'ençà que hi ha homes sobre la terra, hom els veu associar-se cada vegada que, si restessin aïllats, no podrien aconseguir una finalitat. S'uneixen per construir una barca i anar a pescar, per bastir llurs cases i per protegir llur vida; funden un sindicat per a defensar llurs interessos... Aquesta és una llei essencial de la naturalesa humana.

La seva unió és tan alta, té tan preu, com d'elevat n'és l'objectiu.

Associar-se perquè Crist ha dit: "Sigueu perfectes com el vostre Pare celestial és perfecte" cosa que un de sol no podria aconseguir: aquest és, ben mirat, el més elevat objectiu que pugui inspirar els homes a unir-se.

És amb aquesta finalitat que els benedictins s'uneixen i funden un monestir, que tots els religiosos opten per la vida en comú.

És amb aquesta finalitat que l'home i la dona cristians s'uneixen pel sagrament del matrimoni –almenys ho hauria de ser-. (Seria una excel·lent pregunta a fer-se en el "deure d'asseure's" per comprovar si vivim un matrimoni autènticament cristià. La nostra primera preocupació és la d'ajudar-nos l'un a l'altre a aconseguir la perfecció cristiana?)

És també amb aquest mateix objectiu de recerca de les exigències d'un cristianisme veritable i integral, d'ajudar-se mútuament, de respondre-hi el més ràpidament possible, que les llars s'uneixen en els Equips de la Mare de Déu. Aquell que no ve amb aquesta orientació vers la perfecció i aquesta voluntat d'ajuda espiritual no tarda pas gaire a sentir-s'hi incòmode, ja que tot, en els equips, suposa i exigeix aquesta orientació i aquesta ajuda mútua.

Fundar un equip, jugar-hi el joc honestament, és la primera manera -i amb quina eficàcia!- de practicar l'ajuda mútua fraternal: un equip que marxi bé és un socors inapreciable per a cada un dels seus membres. Però, sobretot, fixeu-vos-en la petita part de la frase: jugar el joc honestament. Fer trampa és traïr els teus companys d'equip.

Hi ha, en l'equip, una segona manera d'ajuda mútua, no pas menys important. En efecte, no n'hi ha prou de recercar junts, amb l'objectiu de posar-los en pràctica, els pensaments i les voluntats de Déu -que valen per a tothom-, cal també ajudar a cadascú a descobrir i complir les voluntats de Déu que li pertocuen personalment, dins la línia de la pròpia vocació: aquest home es fa la pregunta d'acceptar el càrrec polític que se li proposa; una llar, estèril, es pregunta si adoptarà uns infants abandonats; una altra sense gran èxit, s'exercita en l'oració; una que acaba de perdre un fill està a punt de revoltar-se...

Però és ben evident que aquesta forma d'ajuda mútua exigeix que cada un dels equippers posseeixi l'esperit del "posar en comú" sobre el qual tan sovint hem reclamat la vostra atenció.

Ja que la llei d'ajuda mútua és en el nostre moviment una peça mestra i ara és, per a la majoria de vosaltres, el començament d'un nou any de

vida d'equip, jo us prego amb insistència de preguntar-vos junts quin lloc ocupa i quina qualitat té l'ajuda mútua en el vostre equip.

Però que cada un dels membres de l'equip es faci un examen de consciència personal. Heus aquí alguns suggeriments que us poden servir de guia en les reflexions:

Vull veritablement que cada un dels meus companys d'equip descobreixi quina és per a ell la voluntat de Déu i hi respongui amb generositat?

Quan puc ajudar-lo en aquest descobriment i en aquesta resposta li proporciono la meva cooperació amb diligència?

M'esforço a endevinar les necessitats de cada un i de respondre-hi en la mesura que m'és possible?

De vegades un petit servei pot tenir grans resultats espirituals: guardar els infants d'aquesta llar amb dificultats, amb la finalitat de permetre marit i muller poder sortir junts tres dies, cosa que mai no han pogut fer després de set anys de casats...

Que sóc capaç d'oferir a Déu per aquests germans que Déu crida a una vida cristiana més perfecta?

Tinc la simplicitat de demanar l'ajuda dels altres? Això, per altra banda, és un excel·lent mitjà d'ajudar-los, per tal que ells també tinguin prou coratge per demanar, tot oferint-los l'ocasió de practicar l'abnegació fraterna.

Per als cristians, pretendre estimar-se i no ajudar-se mútuament és més que una mentida: és una impostura. □

H.C.

Vós m'heu portat
on podré viure segur
(Salm, 4)

ELS QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

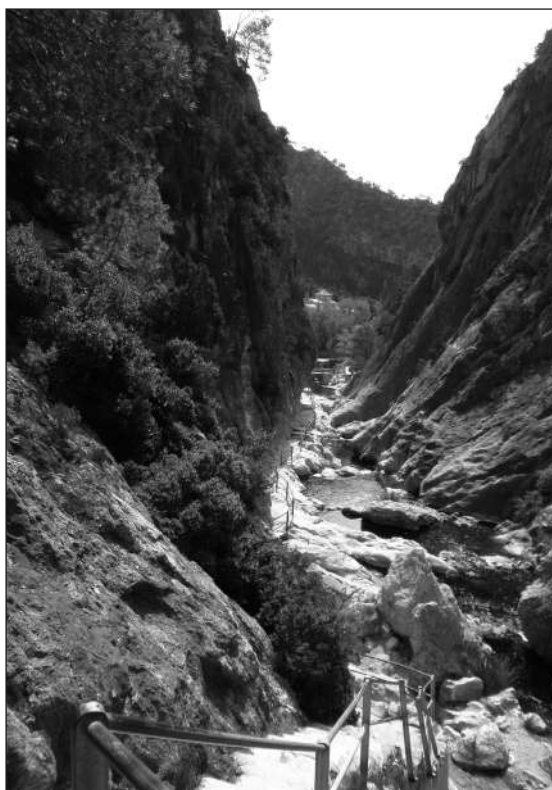
- » **Xavier Queralt**, del B-31, sector C, novembre del 2011
(demanem disculpes per no haver-ho comunicat a temps)
- » **Eduardo Romero**, equip B-148
- » **Mercé Ferres**, equip B-93
- » **Francesc Asens**, Barcelona 4, sector DIM

ERMITES

Encara recordo els escolans de Gandesa, acompanyats de dringar de campanetes, i el ventar solemne de les campanes, cridant el clàssic: "A la Fontcalda". Era negra nit, però ens llevàvem contents i emocionats perquè començava una aventura fantàstica: l'anada al santuari de la nostra patrona, el primer diumenge de maig, dia de la romeria tradicional. Els uns amb cavalleries per dur el dinar, la majoria a peu. Però quin camí més bell! I quina joia més gran!

L'ermita de Fontcalda, a pocs km de Gandesa, es troba situada a la vall angosta que el riu Canaletes obre entre cingles dels muntanyam de Pàndols. Sembla que en èpoques remotes allò havia estat un volcà, i en són testimonis les aigües caldes, calentes, que li donen nom i que brollen dels xorros de la seva font. Una aigua que, pressa amb els nous banys preceptius, curava diverses malalties reumàtiques ans que la moderna farmacopea ho envaís tot.

Segona explica la llegenda, la Mare de Déu de la Fontcalda va ser trobada per un pastoret de Prat de Comte, que la va posar al sarró i se la va endur al seu poble; però, l'endemà, la imatge havia retornat a la Fontcalda. Això passà tres

A LA FONTCALDA!

vegades fins que, assabentats els de Gandesa, consideraren que si la Mare de Déu havia aparegut en la seva banda del riu, que parteix els dos temes municipals, volia ser gandesana, i la van portar al seu poble. I tampoc s'hi va voler estar. Aleshores, determinaren alçar-li un santuari al lloc on la van trobar, i venerar-la conjuntament tots dos pobles.

Allà hi visqueren durant anys frares trinitaris, cap a finals de l'edat mitjana. Fins que, per la solitud del lloc, es van veure obligats a abandonar-lo, i quedà a cura d'ermitans.

Desgraciadament, el 1936, l'església fou incendiada, i de la Verge només en quedaren unes restes calcinades. Anys més endavant, per subscripció popular promoguda pel canonge fill de Gandesa Mossèn Joan. B. Manyà, va ser encarregada una nova imatge a l'escultor Soriano Montagut, que és la que es venera actualment.

La tornada dels Goig de la Mare de Déu de la Fontcalda -que es remunten al segle XVIII- diu així:

*Ja que en la Fontcalda feu
Verge tanta meravella
als que us visiten en ella
dau-lo salut, puix podeu.*

L'Acadèmia Mariana de Lleida organitzà una certamen l'any 1989 dedicat a les diverses advocacions marianes de Catalunya. Vaig tenir el goig que fos premiada, entre altres, aquesta poesia meva dedicada a la mare de Déu de la Fontcalda:

Ara sóc lluny.

*I sento
el crit agut i alhora
silenciós de la vella campana
que em separa de Tu.*

*Cega la vida
ha girat en parracs l'antiga joia
i m'ha deixat, naufragi en altres platges,
derelicta oblidat de la fatiga.
Com un infant em veig, voltes i voltes
corrent cap al recer de la Fontcalda,
el meu bes innocent era penyora
d'eternitat fidel. Per tot els cingles
lluïen groc l'esclat de la ginesta,
i la sentor del romaní i l'espígol
atiaven la festa.*

*Murmuriosa la font acollia
el meus cos que s'hi negava.
Aigua, cingles, perfum, cel blau i còdols
rodons i lluent com els somnis
acomplien retorns i promeses.
Ara sóc lluny i sento
el crit de la campana que em convida
a l'etern retornar cap a la riba
del repòs.
M'inundo de claror viatgera com una au
que ha perdut el seu nord i el niu albira
càlid i arcerat entre es seus cingles.
Vol i dol el meu cor. Mare no em deixis!
Ara sóc un infant que té por de la fosca.
Ara sóc un infant maltractat per la vida! □*

CONTE, «ELS TRES CAMINS

Una vegada hi havia un rei que tenia tres fills. Veient que es feia vell i havia de deixar el seu regne a un dels seus fills, va voler saber quin d'ells en seria més digne. Un dia els va reunir i els va explicar:

- Mireu, he de deixar tot el que tinc a algú de vosaltres, però no sé a qui. Per poder-ho decidir us demano que aneu a descobrir què hi ha darrere la porta del final del món. Aquell qui sabrà donar-me'n la resposta podrà ser el meu hereu.

Amb aquestes instruccions van marxar a fer camí.

El fill gran, que fou el primer, havia estat sempre molt desconfiat. Per això, per protegir-se del que li pogués passar, va sortir a fer camí amb tot l'exèrcit que va poder reunir. Amagant-se sempre i mirant enrere va arribar al final del món. Va fer obrir la porta als seus soldats que van tornar dient que allà tot era negre, molt fosc, no s'hi veia res.

Així, el fill, convençut que tenia la resposta, va tornar corrents a palau per explicar-ho al seu pare.

- Pare, darrere la porta del final del món només hi ha fosc.

El segon fill que va sortir a fer camí ho va fer sol. Era tan egoïsta que no va voler compartir amb ningú el seu camí. I encara menys volia compartir el seu descobriment! I vet aquí que quan va arribar al final del món i n'obrí la porta hi va trobar una gran buidor. No hi havia res. Segur d'haver trobat la veritat va tornar corrents a palau.

- Pare, darrere la porta del final del món hi ha un gran buit.

Va arribar el torn del fill petit. Com que el camí era llarg i n'hi havia per temps, va comunicar als seus amics que anava a buscar la porta de la fi del món. Alguns d'ells van decidir acompanyar-lo i fer camí junts. Quan després de temps de caminar van trobar-se amb la porta ell la va obrir confiat. Van quedar enlluernats de la claror que va entrar!! Quan va tornar a palau va poder dir:

- Pare, darrere la porta del final del món hi ha una gran llum.

D'aquesta manera el rei va descobrir qui dels tres mereixia conduir el seu poble.

Ja fa molt de temps que vaig sentir explicar aquest conte. L'he escrit com el recordo; potser hi manquen detalls que amb els anys he oblidat. Però em sembla que hi ha el més essencial: el què fa que jo em preguntí quin és el camí que vull seguir. □

Pensaments

L'Església que no serveix els més pobres, no serveix de res.

Lucía Caram

Els cristians trobem a faltar una paraula esperançadora dels nostres bisbes. Davant del seu silenci perllongat, molts ens preguntem: Amb qui estan en aquesta crisi?

Fernando Àbalos

La certesa que difícilment sortirem de la crisi si usem els mateixos instruments que ens hi van abocar, es veu completada amb la consciència que al Nord opulent hem de posar fre a molts dels disbarats als quals hem animat els últims decennis. Així ho demanen amb urgència, i per igual, el disseny de garantir els drets de les generacions futures i el propòsit de fer el mateix amb les altres espècies que ens acompanyen en el planeta Terra.

Carlos Taibo

Com estem vivint aquests temps difícils per a gairebé tothom, angoixants per a molts, i cruels per als qui s'enfonsen en la impotència? Estem desperts? Vivim adormits? Des de les comunitats cristianes hem d'encoratjar la indignació i l'esperança. I només hi ha un camí: estar al costat dels que s'estan quedant sense res, enfonsats en la desesperança, la ràbia i la humiliació.

José Antonio Pagola

Una de les prioritats (del successor del Sant Pare) hauria de ser restablir a tot arreu la credibilitat de l'Església; això vol dir arrelar-se més en Crist i en l'Evangelí i allunyar-se de qualsevol altre tipus d'interessos. Una Església més transparent pel que fa a les seves decisions i institucions, més propera als pobres i més compromesa amb la promoció de la pau i de la justícia seria molt més creïble. (...) Cal mantenir la comunió, però deixant a les esglésies nacionals i continentals amplis espais de llibertat que els permetin expressar la seva fe i organitzar la vida de les seves comunitats més d'acord amb els condicions culturals i socials dels seus pobles. També cal expressar aquesta multiculturalitat de l'Església en les seves institucions de govern.»

Josep M. Abella

Benet XVI ha combatut per la fe no en fronteres llunyanes, sinó molt pròximes: allí on la religió troba el menyspreu i l'àcid dissolvent de la cultura europea, que ho relativitza tot, exceptuant el diner. S'ha enfrontat gairebé sol als àcids del poder i la glòria postmoderns. Ho ha fet amb serenitat, malgrat els embolics i conflictes amb què ha hagut de batallar, procurant que el missatge no fos només mediàtic, sinó que la fe tornés a fructificar des de l'arrel. Per això ha fet pensar. Ha pronunciat durant vuit anys paraules clares, racionals, d'una fulguració espiritual, gairebé mística”.

Antoni Puigverd

La discreció de Ratzinger està fora de discussió, però qualsevol dels seus moviments i de les seves paraules seran matèria d'anàlisi detallista als mitjans de comunicació i safareig, religiosos, i, sobretot, laics.

Manuel Castaño

TROBADA BRASÍLIA 2012

Els punts concrets d'esforç i la participació

1 » L'ESPIRITUALITAT CONJUGAL I LA SEVA PEDAGOGIA

El descobriment de l'espiritualitat conjugal ha estat la gran aportació dels Equips de la Mare de Déu a l'Església per a una comprensió més àmplia i profunda del sagrament del matrimoni. Però és de justícia reconèixer que també ha estat decisiva la pedagogia que l'ha acompanyat i que ha convertit la intuïció inicial en alguna cosa concreta i real sobre el qual les parelles poden recolzar-se per créixer i per romandre. Efectivament, aquesta idea revolucionària podria no haver superat el seu enunciat teològic, com passa de vegades en el Magisteri de l'Església, si no s'ha completat amb la proposta d'uns mitjans a utilitzar per encarnar-la en la vida.

Com van descobrir les primeres parelles i el P. Caffarel aquesta pedagogia que construeix l'espiritualitat conjugal? Perquè l'empremta de Déu està en les realitats de la terra que responen al seu "sí vull," ni que sigui en germen i aquest convenciment va fer partir de l'antropologia, de la vida mateixa. Va ser un descobriment inductiu i no deductiu. No va ser doncs una elaboració teòrica sinó que va sorgir en mirar amb admiració i tendresa les parelles, el que elles intentaven viure encara que fos incipient i imperfectament i necessités ser portat a plenitud.

Parlar d'espiritualitat conjugal i la seva pedagogia és una cosa urgent en aquests temps que vivim per comprendre millor que l'amor d'una parella no és només un sentiment que sembla estar condemnat a una inevitable caducitat.

L'amor és una adhesió de la voluntat profunda d'una persona a una altra persona, posant en joc tot el que un és, la intel·ligència, les emocions, la sensibilitat, la creativitat, la voluntat. Aquest amor, que

durarà tota la vida, és com l'obra d'art d'un artista el qual per aconseguir-la passa per crisis d'expressió, de vegades també per una nit fosca dels sentits. És una columna al voltant de la qual l'home balla, una font de la qual l'home beu, un combat en el qual els dos es determinen, com deia Santa Teresa d'Àvila, a no abandonar, a perdonar, a tornar sempre a començar.

L'amor de parella s'assembla a aquestes nines russes, que tant li agradaven al P. Caffarel, i que es van obrint i van apareixent una dins de l'altra. Al final sorgeix l'última, la més petita, però no per això la menys important sinó la que ho condensa tot. De la mateixa manera, en la mesura que home i dona van aprofundint en la veritat, en la trobada i en la voluntat de Déu, van arribant cada un al seu jo profund i tot canvia quan aquests dos "jo profunds" es relacionen des de la comunió.

L'amor de la parella humana representa millor que cap altra realitat terrenal com és l'amor de Déu per als homes. El Pare Caffarel ens ho descriu en aquest bell text a la manera de Peguy.

*Parella humana, la meva criatura estimada
El meu testimoni privilegiat
Comprends per què t'estimo tant entre totes les criatures?
Comprends l'esperança immensa que he posat en tu?
Ets portadora de la meva reputació, de la meva glòria.*

*Ets, per l'univers, la gran raó d'esperar,
Perquè tu ets l'amor!*

2 » LA TRIPLE RECERCA QUE ENS PROPOSEN ELS PUNTS CONCRETS D'ESFORÇ

L'amor conjugal és un signe de l'amor de Déu i no obstant això, paradoxalment, no hi ha un amor més vulnerable. L'amor pels fills ho suporta tot. L'amor conjugal necessita de cures contínues, d'aquesta pedagogia de la qual parlarem i que és un tresor que ofereixen els Equips.

Nosaltres hem treballat molt en la Pastoral Familiar a Espanya i hem format part del Consell Pontifici per a la Família, i hem pogut conèixer a molts moviments conjugals i familiars, i us podem dir que, així com en les reunions mensuals existeixen moltes similituds entre tots, cap d'ells té aquesta pedagogia dels Punts concrets d'esforç, que en la vida diària i al llarg del mes, construeix l'espiritualitat conjugal i que compartim en la Participació.

Quin és el sentit que està darrere dels Punts concrets d'esforç, i l'esperit que els fa actuals i vàlids per al futur? En els Equips no es trien accions d'una manera arbitrària ni es mentalitza a través d'un mer voluntarisme, sinó que estem cridats a reflexionar i aprofundir

per trobar les raons del que ens proposen. Potser si els compreguéssim millor ens seria més fàcil incorporar-los a la nostra vida.

Intentarem exposar, de manera molt resumida, el que ens va semblar descobrir sobre ells en un ambient de pregària i escolta cap a l'any 1990 i que plasmem en el document la Participació.

a) **Els punts concrets d'esforç són actituds interiors a despertar, actituds de vida a assimilar, a la gradualitat i la personalització.** Per això es nomena els punts concrets utilitzant infinitius i no imperatius: "escoltar", "reservar", "trobar-se", "fixar", "posar-se".

No són coses que se'ns imposen des de fora. Són una crida interior a un esforç personal i de parella, un esforç de realisme i de constància que abasta tota la nostra persona. Un esforç al qual cada un de nosaltres i tots dos ens obliguem a partir d'uns mínims, per des d'allà anar aprofundint, amb veritat i amb exigència, en un camí de conversió que no té més límit que la santedat. Ni més ni menys.

Igual que l'amor necessita que ho recordem, ho celebrem, ho fem present, ja que si no és així s'apaga, llangueix i mor, i això ho aconseguim gràcies a petits "ritus de trobada", que cada parella inclou en la seva vida, que ens acosten, que actualitzen dates, cites, records, música i paraules, que ens reserven petits espais de temps i de silenci. De la mateixa manera una vida cristiana sense "ritus de trobada" orientats a actualitzar en nosaltres l'amor i la presència de Déu, es dilueix, no es cohesiona, no es transforma, no creix. Un simplement "es deixa viure".

b) **En els punts concrets d'esforç no hi ha dispersió ni arbitrarietat.** Aquests punts tenen una coherència interior que apareix també en tota la metodologia dels Equips, a tots els seus diferents nivells, una lògica que els encadena, uns fins que els integren uns als altres. Les actituds constants que els Punts d'esforç pretenen anar despertant en nosaltres són fonamentalment una triple recerca, una triple trucada.

1 - Veritat. Una crida a desenvolupar la capacitat de viure des de la veritat i en la veritat: "veritable trobada amb el Senyor" (oració) "veritable diàleg conjugal" (asseguda) "una regla per vida" (la regla de vida).

2 - Trobada. Una crida a augmentar la possibilitat de trobada i per tant de comunió entre nosaltres: "escoltar" (lectura de la Paraula) "trobada amb el Senyor" (oració) "trobar junts marit i dona" (oració conjugal) "en matrimoni" (exercicis).

3 - Voluntat de Déu. Una crida a obrir-nos per descobrir la voluntat de Déu sobre la nostra vida: "la paraula de Déu" (lectura) "sota la mirada de Déu" (asseure's) "planificar la vida davant el Senyor" (exercicis).

Per assimilar unes actituds cal una certa assiduitat, perquè només la repetició ens exercita, ens dóna força, ens manté en tensió. Per això

ens indiquen també els temps: "assíduament" (lectura de la Paraula), "cada dia" (oració conjugal), "cada mes (asseure's)", "tots els mesos" (la regla de vida)," cada any "(exercicis).

És també una crida a l'agraïment. Del nostre temps lliure, del que és nostre i que sempre reservem per a nosaltres, deixem que l'altre, i encara més, Aquell que és el totalment Altre, tingui un lloc.

3 » QUÈ ÉS LA PARTICIPACIÓ?

La Participació és un esforç conjunt d'ajuda mútua espiritual per avançar en un camí de conversió comunitari. La comunitat no existeix pel sol fet que es reuneixi un grup de gent. La comunitat es pot crear i es pot destruir. Es crea quan es comparteix de veritat la vida, quan llancem a la plaça comú aquest do de Déu que hem rebut.

Aquest compartir es realitza durant tota la reunió, comença amb el sopar, continua amb la posada en comú, s'aprofundeix en el tema d'estudi, s'intensifica en el temps d'oració, però la Participació busca un objectiu de gran calat. Encara la semblança de les dues expressions "Participació" i "Posada en comú" pugui portar a alguns a confusió, és bo que guardem la terminologia adoptada pel moviment fa més de 60 anys. La carta fundacional distingeix la "posada en comú" de les preocupacions familiars, professionals, cíviques, eclesials, dels èxits i els fracassos, penes i alegries, de la Participació sobre el que aleshores es deia les "obligacions" i actualment són els Punts concrets d'esforç. La realització de la primera constitueix una condició necessària per arribar de manera veritable i centrada a la segona.

La Participació és el moment de la reunió on cadascú acull l'ésser de l'altre en el seu sentit més profund, el de compartir el seu projecte cristià, el seu itinerari de conversió, realitzant així un signe real de què som, al costat dels altres, un en Crist, que l'equip vol ser comunitat santa i sap que una part de la responsabilitat en aquesta santificació la té cada parella i que no pot defugir-la si no és en perjudici del conjunt.

És veritat però, que cada parella parteix d'un punt, té unes dificultats, un ritme diferent, una capacitat, uns "talents". No hi ha ningú que sigui millor que un altre, però tampoc hi ha ningú que no pugui anar fent fructificar el que va rebre.

Per què costa tant fer la Participació?

- Primer perquè quan participem sobre els punts concrets d'esforç en la reunió ens adonem de les nostres debilitats, les nostres limitacions, de la repetició de les nostres omissions i això fa mal i costa acceptar-ho. Dir en veu alta reunió després reunió, "no ho he fet", "no hem tingut temps", "l'he tingut present però...", ens enfronta a la diferència que hi ha entre el que diem i el que de veritat fem, la distància que hi ha entre les sofertes paraules i el que és el teixit real de la nostra vida.

- La segona cosa que ens passa és que plantegem malament les preguntes i les respostes de la Participació. En lloc de “hem fet” o “no hem fet”, al que li segueix el silenci indiferent o fins i tot de desaprovació dels altres, hauríem de formular les preguntes que compten, les que van al fons i que ens fan dir-nos-ho des de la veritat.

Anem a enumerar-vos algunes possibles preguntes:

- **Escoltar la Paraula** no és només llegir, és una mica més, és assaborir, llegir entre línies com es llegeix una carta d'amor. Què he descobert sobre Crist en escoltar la seva Paraula? Quin tipus de resposta ha provocat en mi? Ha il·luminat aquesta Paraula alguna situació de la meua vida aquest mes?

- **L'oració personal** és una trobada dialogada: Jo-Tu, no una trobada amb un mateix. Com assolim establir aquest diàleg? En quin moment del dia? Quin tipus d'oració faig, lectura espiritual, amb les paraules litúrgiques, de petició, de meditació ... puc fer silenci en mi

- Se'ns diu que **l'oració conjugal** és una trobada entre “marit i dona”. Ens adonem que el més important en la pregària conjugal no és tant l'oració en si mateixa sinó que junts, encara que estiguéssim disgustats o allunyats, ens dirigim al Senyor perquè activi les gràcies del nostre sagrament? Quin mètode seguim? Hem experimentat si aquesta oració sana les nostres ferides?

- **Assure's** és un diàleg, per tant parlen i escolten els dos i és un diàleg veritable en el qual cada un s'esforça per no manipular ni enganyar a l'altre. Què signe utilitzem com a presència de Déu? Ens ha estat possible comunicar-nos i trobar-nos? Ens hem sentit acollits l'un per l'altre? Som capaços de reconèixer la nostra part de culpa en els temes conflictius? Ens hem dit també alguna cosa bona? Quins passos endavant hem donat?

- **La regla de vida** és un treball personal de recerca de més veritat que ha de redundar en benefici dels altres. Quin punt de la meua personalitat he treballat en la regla de vida? Com ho he escollit? Quines pistes m'han portat a detectar? Em podrien ajudar altres membres de l'equip a veure-hi més clar en la meua regla de vida?

- En els **exercicis** molt més important que el sacerdot que els dóna, som nosaltres, la nostra actitud de reflexió i de trobada i per això cal dedicar-hi prou temps. Què hem descobert sobre el voler de Déu en els últims exercicis? Què és el que més ens ha impressionat? Amb quins sentiments hem acabat els exercicis?

A cada reunió n'hi hauria prou que cada parella se cenyís a una sola d'aquestes preguntes sobre aquell Punt concret que aquest mes ha estat per a ella descobriment de més veritat o motiu de trobada o indicació de la voluntat de Déu. La resta de l'equip escolta el que cada parella va dient, amb la ment i el cor oberts, atents i comprensius amb la mirada, actius i acollidors amb la posició del cos.

Aquí esteu parelles de molts països i cultures, parelles amb un pilotatge recent descobrint-vos amb alegria en la reunió d'equip, parelles que heu superat el desencant de la rutina amb creativitat i seguiu al peu del canó amb més formació, amb una gran amistat entre vosaltres i amb una vida familiar plena, parelles que presteu un servei al Moviment o esteu compromesos amb l'Església, parelles que esteu fidels i units malgrat els anys i que heu acompanyat a algun dels vostres membres d'equip en el seu pas a una nova vida, vidus i vídues que us sentiu membres de l'equip on l'altre continua misteriosament present i consiliaris que sou amics, companys i mestres. En estar a prop de la realitat conjugal heu pogut comprendre que l'ensenyament de l'Església ha de tenir en compte, no només les necessitats de les parelles, sinó també el que elles descobreixen sobre el seu amor, la seva espiritualitat i el seu sagrament.

Units, consiliaris i parelles, aconseguim **una major fecunditat espiritual**. Volem compartir amb vosaltres la imatge que triem per a la marxa del nostre propi equip.

"Som sis parelles i un celibatari. Hem pujat a una barca perquè estem tots interessats a arribar a aquesta "altra riba" que s'albira al lluny, a l'horitzó. No sabem navegar gaire, ni d'aparells de navegació, però anem amb il·lusió i certa incertesa. El llac brilla com una promesa. De moment no hi ha brisa i fa sol, però intuïm que no sempre serà així, que hi haurà dies de boira i que hi haurà temporal i haurà tempesta. Hi ha altres barques properes que també es preparen, com nosaltres per la travessia. Ens han dit que ens acompanya un timoner, encara que no ho veiem. Ens han parlat del seu amor pels que viatgen i que aquest amor els assegura el consol de la seva presència. Això no ens dispensa de mirar bé el mapa cartogràfic, de comprovar els instruments, d'usar les velles, de assignar a cadascun una tasca en la navegació segons les nostres qualitats.

Quin és el nostre objectiu? Volem anar junts en aquesta petita barca i arribar a la "altra riba", que també rep el nom de Veritat i que tanta gent persegueix. Cada un de nosaltres, ens hem anat adonant que, encara tractant-se d'una única Veritat, va quedar tan repartida en arribar a la terra que no la descobrirem totalment si la busquem en solitari. En caminar al costat d'altres, aquests altres ens fan de mirall i el seu reflex ens retorna la nostra veritat acollida, matisada, completada.

En el nostre vaixell, Lluís pregunta sobre el mapa el que ningú qüestiona però encerta el pinyol. Pilar li fa de contrapès perquè és més realista. Margarida recolza els moviments de Guillem i Guillem els de Margarita i així els dos estableixen el pes. Antonio i Amparo orienten la vetlla perquè agafi el màxim d'aire. Mercè va cantant i està preparant el menjar i Alvaro escruta l'horitzó amb els prismàtics. Paco i Maiju subjecten el pal major perquè no li doni a ningú al cap. Trini i Joan que s'han sumat al nostre vaixell, ens donen

suport a tots. Federico, Carlos, Jovi comproven el rumb i van animant a la tripulació.

Va passant el temps i poc a poc percebem que aquesta "altra riba" no és més que l'oceà que es perd en l'infinit i alhora descobrim que la Veritat era l'Amor i que la Veritat era la Fe i que la Veritat era l'Esperança. I cap a aquesta Veritat que es fon amb el mar encaminem de nou el rumb, amb el cor encès i molts vaixells vénen també dels quatre punts de l'horitzó.

Aquesta és més o menys la història del nostre equip que porta navegant quaranta-sis anys i que prepara el seu timó cap a la eternitat.

No ens desanimem si no arribem a assimilar les actituds que ens proposen els punts concrets d'esforç. És cert que no és fàcil, ens falta temps i assiduïtat, som dos i tan diferents... A més, li demanem massa a l'amor conjugal, i tota realitat humana està ferida pel pecat des de la mateixa arrel. També esperem massa de l'altre que és una persona limitada com nosaltres.

Van passant els anys amb molt pocs èxits però ens mantenim a la superfície com el vaixell del qual hem parlat abans, naveguem i ens deixem portar, ens esforcem i quedem al pare. L'important és que estiguem a la feina i al mateix temps oberts, flexibles, mal-leables. Esperar no és instal·lar-se, és avançar perquè sabem que el que busquem encara està per arribar. I pot arribar de manera inesperada i totalment immerescuda. No guanyem a força de sacrificis que el Senyor ens faci viure de la seva Vida. Només la seva Gràcia ho fa possible.

El temps per a Déu es mesura de manera molt diferent que per a l'home. Per a nosaltres, un moment de gràcia pot semblar molt curt en comparació amb la durada d'una vida temporal. Per Déu un instant de gràcia pot tenir un valor d'eternitat. L'important és arribar a consentir a la seva gràcia en algun moment de la vida, sostinguts en l'espera finalment ens hem deixat estimar per Ell.

Recordem la història de l'ermità que havia tingut un somni en el qual estava davant de la porta de bronze del Paradís i desitjant trobar-se amb el Senyor trucava i trucava amb violència però la porta no s'obria. Cridava, empenyia amb tot el seu cos aquella porta que romania tancada i finalment es va dormir, com el gos que espera a la porta del seu amo. Tot d'una, el va despertar un raig de llum. La porta s'estava obrint cap a ell des de l'interior. Empenyent-la cap endins amb totes les seves forces l'únic que havia fet era impedir que s'obris. Mentre que durant el seu somni, el Senyor, delicadament havia obert la porta cap a fora, per sortir a la trobada del seu fill i potser dir-li: *"Si em deixessis mai la possibilitat de ser el protagonista, jo et donaria amb dolçor, d'una manera inesperada, el que busques amb tant acarnissament."*

El pare Caffarel deia el 25 de març de 1973 en una conferència als responsables de sector que anunciava la seva retirada de la responsabilitat als EMD i reflexionava sobre el seu futur, dues coses que ens semblen essencials:

La primera, que mai hi ha una veritable renovació en un Moviment si no s'és fidel als carismes de l'origen, si no es retroba el dinamisme intern, l'impuls de l'entusiasme inicial. Això també ho hem d'aplicar en reflexionar sobre la pedagogia.

La segona, que des del principi la gran pregunta va ser: Què és l'amor? No hi ha dos amors. Si coneixem millor l'amor humà, coneixerem millor l'amor de Déu i viceversa. *"Penso, va dir el P. Caffarel en aquesta conferència, que aquesta meditació sobre l'amor no s'ha d'interrompre mai perquè és l'única realitat que existeix, Déu és Amor, l'home és amor. No es comprèn res si un se situa fora de l'amor"*.

El que rebem en els EMD és un do, la valoració de l'amor humà, la seva espiritualitat, la seva pedagogia, la possibilitat de formar-nos, de pregar i d'ajudar-nos mútuament a l'equip, el testimoni i el servei d'altres parelles, l'amistat, preparació i temps dels consiliaris...

Són tantes les coses que gratuïtament se'ns han donat que quan un les pensa es queda aclaparat per la responsabilitat. Res d'això pot quedar enterrat en nosaltres mateixos ni al reducte incontaminat de l'equip. De fet, pel seu propi dinamisme tot do tendeix a expandir-se, a comunicar-se, perquè tot do és una vocació, una crida, una missió.

No hi ha exclusió. Estem cridats a SER, amb la major profunditat possible, i a integrar això que som, espiritualitat i compromís, contemplació i acció, parella i món, petita comunitat i Església universal, crida i resposta. Si des del principi del Moviment ja estava això ben clar, i amb diferents formulacions s'ha anat repetint al llarg de la història dels Equips, estem avui davant un moment particularment urgent. Per això l'orientació d'aquesta Trobada es resumeix en dos verbs imperatius i d'acció "Camina i fes". Com subjecte ens trobem amb un pronom personal de segona persona, "tu", que ens impedeix escudar en altres parelles o en l'equip o en el sector i fins i tot en el Moviment, que ens interpel·la directament, "tu", cada un, cada parella. El que se'ns proposa és fer "el mateix", el que va fer el samarità amb el ferit en el camí, "el mateix" amb tants "ferits" com trobem en la vida. Especialment "els ferits en l'amor conjugal". "El mateix" és això que no estava programat però resulta indefugible, el que dicta l'amor encara que sigui amb risc, el que no té en compte les justificacions que argumenta la raó, el que només es veu i només et compromet si un es deixa moure per la compassió.

Estimats amics, uns al costat dels altres, animant-nos mútuament, només a partir d'una espiritualitat més profunda i veritable, podrem fer "el mateix". □

Alvaro i Mercedes Gómez-Ferrer Lozano

TESTIMONI DE TERESITA I DANIEL GODRI

Som Teresita i Daniel Godri — Equip 40— Nostra Senyora de la Fraternitat - sector B- Curitiba, Paraná.

Tenim 3 fills i estem en aquest moviment fa 30 anys. El nostre principal desig és que aquest testimoniatge sigui per a major glòria de la Santíssima Trinitat i en lloança de Maria Santíssima, la nostra mare i Mare de Déu. Fa 15 anys, el nostre fill Daniel Junior, llavors amb 17 anys, i inspirat en l'evangeli del bon samarità, on Jesús diu: **«Ves i fes tu el mateix»** i també en un altre passatge on Jesús diu **«Tot el que facis a un d'aquests petits m'ho fas a mi»**, va tenir la iniciativa de fer un treball voluntari a l'Hospital Erasto Gaertner al costat dels nens que estaven en tractament de cura del càncer.

El nostre fill feia visites freqüents i, veient que els nens tenien molt pocs motius per somriure, va començar a vestir-se de pallaso, més o menys com fan avui els Doctors de l'Alegria. Daniel Junior procurava fer jocs amb els nens perquè oblidessin el dolor i, almenys per aquell moment, les llàgrimes es transformessin en riallades.

També va entendre que la gran majoria dels nens internats eren oriünds de regions molt distants de tot Brasil; molts procedien de famílies pobres, sense recursos, sense gent coneguda a la ciutat i alguns pares sense saber llegir i escriure. Molts van aconseguir alberg a les cases de suport mantingudes pels organismes públics, però com Curitiba rebia més pacients que els que podia acollir, Daniel Junior també va observar que aquells pares que no tenia un lloc per estar-se, romanien la nit sencera sense dormir, passejant per les dependències de l'hospital.

El nostre fill va suggerir que compréssim una casa i la mobléssim de manera que fos per a ells abric segur on poder recuperar l'esperança, la fe, un lloc on poguessin enfortir el seu cos i el seu esperit. Així ho vam fer i, com la majoria dels tractaments són de llarga durada, molts romanien amb nosaltres en aquesta casa diversos anys, fent-ne una segona llar.

Compartim diversos casos d'alegries però també de tristeses, de curacions espectaculars, però també de pèrdues irreparables, totes les persones van ser *impactants*, però algunes especialment ens van afectar profundament, com relatem aquí:

Mónica, una nena de 6 anys d'edat i la seva mare, vinguda de la ciutat de Cuiabá, estat de Mato Grosso, van anar-hi els primers. Com la nena tenia leucèmia i necessitava d'un trasplantament de medul·la òssia, es van quedar molts anys amb nosaltres, corrent contra el temps en recerca d'un donant, ja que ningú de la seva família era compatible i la seva única oportunitat era trobar un donant al banc mundial de medul·la òssia. De miracle va aconseguir una donant de Texas (USA); li van fer el trasplantament. Mónica va lluitar amb la força d'una persona adulta i avui està curada.

Ara Mónica visita Curitiba només per a consultes de revisió. Alan, una criatura de 3 anys d'edat, arribat amb la seva mare de la ciutat d'Alta Floresta, estat de Mato Grosso, tenia càncer a l'ull dret. Després de totes les temptatives possibles, els metges van optar per extreure-l'hi per intentar salvar l'ull esquerre, ja que van comprovar que ja s'estava fent metàstasi, i el càncer s'estava estenent ràpidament. Li va ser col·locada una pròtesi en l'ull extirpat. Malgrat el dolor i de la dificultat d'adaptació, Alan jugava i feia entremaliadures dignes d'una bona pel·lícula de ficció. Un matí Alan estava al sol jugant al jardí de la casa, quan el carter li va demanar que cridés a la seva mare, perquè ella havia de signar el rebut d'una correspondència. Abans de cridar-la Alan va preguntar al carter si volia veure el seu ull. El carter, que no sabia res, va dir que sí. Alan, sense cap cerimònia, es va treure la pròtesi amb els seus petits dits i la hi va mostrar al carter. La mare d'Alan ens va explicar que va trobar al carter paralitzat, pàl·lid i sense aconseguir pronunciar una sola paraula. Per desgràcia la malaltia es va agreujar i els metges van haver d'extreure-li també l'ull esquerre. La mare, pressen-

tint el desenllaç final, encara no sent catòlica practicant, va demanar el baptisme per a Alan. Vam ser convidats a ser padrins i d'allà en endavant els pares de la nostra comunitat van començar a atendre a tots els que passaven per la casa.

Alan va viure anys totalment cec fins que va morir als 8 anys. En les innombrables sessions de radioteràpia i quimioteràpia, les famílies van conversar entre si, i noves famílies van ser convidades a veure i conèixer la nostra casa.

Fa alguns anys vam donar divulgació a la nostra casa en la Carta Mensual, un matrimoni equipier de Mines Gerais va sentir parlar d'una noia de la ciutat de Valença, estat de Rio de Janeiro, que necessitava acolliment. Ens va encaminar a la volguda Maria Luisa. Va fer-se-li un trasplantament però no va tenir èxit. Segueix venint a Curitiba, i es manté gràcies a fortes dosis de medicaments.

Marcos, que volia que li cridéssim Marquitos, era un nen grassonet de 5 anys d'edat, vingut de la ciutat d'Alta Floresta amb la seva mare, el seu pare i la seva germana. Marquitos també tenia leucèmia. Com a la Casa sempre fem oracions comunitàries, Marquitos s'encarregava de distribuir i recollir els rosaris, a més d'opinar sobre les cançons que junts entonàvem. Encara sense saber llegir, Marquitos recitava en veu alta tots els dies el salm 23 "EL SENYOR ÉS EL MEU PASTOR, RES NO EM FA FALTA" i era també la cançó que volia incloure en els càntics perquè gairebé tots els dies la cantéssim.

Quan tènien 9 anys d'edat va demanar la Primera Comunió. Vam aconseguir catequistes voluntaris que venien a la casa per fer la preparació. La malaltia es va agreujar i Marquitos no va poder fer la primera comunió a l'església juntament amb els altres nens; però Teresita va aconseguir autorització i va portar un diaca a l'hospital on, algunes hores abans de morir, Marquitos va rebre la Santa Eucaristia. Teresita va murmurar a cau d'orella a Marquitos que ell anava a rebre a Jesús. Marquitos, gairebé semi-inconscient dibuixà en el seu rostre un somriure d'agraïment i lloança. Teresita va veure una llàgrima en els seus ulls, no llàgrima de dolor, sinó una llàgrima diferent que va relliscar per la seva cara redoneta.

Marquitos que per a Jesús era una ovella grassoneta, va venir a morir aquell dia. Aquella ovella grassoneta estava finalment essent confortada en els braços del Bon Pastor.

Sara, una adolescent de 13 anys d'edat, va venir amb la seva mare, pare i germà de la ciutat de Pontalima, estat de Goiás. Li van fer trasplantament de medul·la òssia i, com va haver-hi rebuig per part del seu organisme, va haver de prendre medicaments molt forts i per molt temps. Això va perjudicar als seus ronyons, que poc més tard van deixar de funcionar. El seu germà que havia estat el donant de medul·la òssia, donà també un ronyó per a ella. Aquesta família, a més de les oracions comunitàries, feia cada dia, encara estant a l'hospital, la novena de Sant Josep, novena aquesta que va ser suggerida per qui era llavors el nostre consiliari Monsenyor Luis Gonzaga. Anys i anys

TESTIMONI DE TERESITA I DANIEL GODRI

de lluita, encara amb poques probabilitats.

Sara es va guarir miraculosament i ve per Curitiba amb prou feines per a consultes i manutenció. La promesa que va fer per a nosaltres és que serem convidats a les seves noces, que l'esperem en breu. Estem segurs que Sant Josep l'ajudarà.

Gerson va venir de l'interior de l'estat de Badia; un home amb 30 anys, casat i amb un fill petit. Va venir sense la més mínima esperança de curació, fins i tot afirmada pels metges de la seva ciutat, abans d'em-

Compartim diversos casos d'alegries, però també de tristeses, de curacions espectaculars, però també de pèrdues irreparables, totes les persones van ser impactants!

prendre el viatge. Li van fer el trasplantament aquí, a Curitiba, i es va recuperar. El mateix metge que va fer el trasplantament va dir incrèdul que va fer el trasplantament per no ser negligent, perquè ho creia inútil. Miraculosament avui Gerson està guarit, treballant i portant una vida normal.

Jailson, un jove de 23 anys d'edat, va venir de ciutat de Jaboatan dels Guararapes, estat de Pernambuco, amb la seva mare (en la majoria dels casos és la mare qui els acompanya). Pels exàmens, el seu tractament tenia grans probabilitats. Una matinada rebem la trucada per portar amb urgència a l'hospital a

donya Lalá, com ell afectuosament cridava a la seva mare. En arribar allí rebem la notícia que Jailson acabava de morir. Vam veure a donya Lalá agenollant-se al costat del cos encara calent del seu fill i fer en alta veu una oració de lliurament a Maria, perquè Maria el lliurés al seu fill Jesús. Cert és que Maria més que ningú coneixia el dolor de tenir un fill acabat de morir als seus braços.

Jessica, una nena de 3 anys d'edat, va venir amb la seva mare adoptiva, ja que era d'una tribu indígena de Caarapó, estat del Mato Grosso del sud. Jessica era devota de La nostra Senyora Apareguda, i després de les oracions comunitàries feia que tots els presents besessin la imatge de La nostra Senyora i així, amb el seu gest simple i sincer va transformar molts cors de voluntaris que freqüentaven la casa, alguns no catòlics i molts que ni tan sols creien en Déu.

Jessica està completament guarida, també convençuts que tenint a La nostra Senyora Apareguda com a mare no podia haver tingut una intercessora millor.

Rivaldo, un nen d'11 anys, veí de Vicenza, interior de Pernanbuco, fill de talladors de canya. Tenia molts germans, l'única donadora compatible va ser la seva germana, que tenia una malaltia mental, amb tetraplegia, i vivia en una cadira de rodes. Després del trasplantament va tornar a la seva ciutat i estava vivint normalment. La família no va administrar els medicaments conforme a l'orientació mèdica i el seu estat es tornar a agreujar.

Desgraciadament la leucèmia va tornar i una altra vegada a l'hospital de Curitiba, ja en la UCI, va tenir una immunodepressor amb el cos nafrat, en carn viva, tal vegada semblant al cos desfigurat de Crist quan va ser baixat de la Creu.

Va morir amb 15 anys Luis Gustavo, era un nen de 4 anys vingut de Sorriso, estat de Mato Grosso, acompanyat de la seva mare. Va romandre tres anys amb nosaltres, la major part del temps amb tubs a la boca i l'aparell digestiu. Implorava d'anar en braços de la seva mare, alguna cosa impossible a causa dels aparells i tubs. Davant la seva gravetat, la mare va demanar el baptisme per al seu fill, va ser atesa de seguida i el portem al pare Lli, que el va batejar a l'hospital. Al dia següent va tenir una millora inexplicable, Luis Gustavo va deixar els tubs, va voler banyar-se, va demanar talc i volia molt perfum al seu cos, també va jugar força. El millor de tot és que aquell dia va poder passar gairebé tot el temps en braços de la seva mare.

El matí de l'endemà Luis Gustavo va morir. Segur que ara gaudeix del cel i com li agradaven molt els braços de la seva mare, segur també ha de demanar tots els dies els braços de La nostra Senyora.

Junior, un jove amb cos atlètic arribat amb la seva mare de Salvador, Badia, on vivien en una zona pobra. Junior jugava molt bé al futbol. Havia entrenat als equips de base dels clubs de Badia, però amb la leucèmia va haver de deixar-ho. Desesperat per guarir-se, va buscar per diverses religions i es va començar a identificar amb una que descansava el dissabte i no el

diumenge com nosaltres. Li busquem la seva Església més propera i li suggerim que algun integrant de la seva religió el visités a la nostra casa de suport. Va fer tractament i es va quedar amb nosaltres diversos anys. De tant participar també en les nostres oracions diàries, Junior va acabar aprenent a resar sense cap imposició. Junior no va resistir al tractament i va morir. Acreditem que com que era un crac amb la pilota ha d'haver estat ascendit per jugar en la lliga de nostre Senyor Jesucrist. Acreditem que Junior en el cel entrena els dissabtes, però ja s'haurà adonat que els partits oficials es juguen els diumenges, i al final del diumenge tots al cel ho celebren encara amb

ells junts formen una comunitat de vida i esperança. Com tenien misses freqüents quan estaven a Curitiba, encara avui es confirma que molts segueixen freqüentant l'església i practicant el catolicisme a les seves ciutats.

Cada any procurem organitzar un esdeveniment a Curitiba perquè tots puguin trobar-se i celebrar la vida amb cànctics, oracions i missa d'acció de gràcies.

Avui, en aquest moment, la nostra casa està acollint al nen Wendreu de cinc anys. Va venir amb la seva mare de la ciutat de Pilotes, a l'estat de Rio Gran del Sud. Wendreu té una malaltia rara anomenada síndrome de Falconi. Necessita d'un trasplantament urgent però, com no va trobar donants, està buscant auxili desesperadament. La seva mare, encara que amb poca instrucció, va formar a la ciutat de Pilotes una ONG (Corrent per la Vida) per animar a les persones a ser donants. Potser sigui ara el moment perquè, qui vulgui ser donant de medul·la òssia, busqui un Banc de Sang.

Per acabar volem comentar que, encara avui, no tenim massa experiència per portar endavant tot això i, quan vam començar, teníem encara menys experiència. Vam tenir molta por. Por de no saber donar sortida

La nostra millor inversió, respondríem sense cap dubte, que va ser aquesta la nostra inversió més encertada, va ser el millor negoci que vam fer en totes les nostres vides – referint-se a la compra de l'immoble –.

més alegria, perquè va ser en diumenge el dia que Jesús va resuscitar.

Vam tenir també famílies vingudes de l'estat de Rio Gran del Sud, Santa Catarina, Mines Gerais, Rio de Janeiro, Rondonia i Amazonas. Tots volien d'una o una altra forma pagar per l'acolliment; i com no tenien recursos portaven fruits de la seva respectiva terra natal. Eren com els pastors de la nit de Nadal. Uns portaven bananes, altres coco, altres crancs, formatges, farines de mandioca, piqui; i tot era posat en comú. En el refector de la casa feien els seus menjars típics; i del nord i del sud del país, es compartien les més belles experiències. Fins al dia d'avui es comuniquen amb nosaltres i també es comuniquen entre si;

als problemes, de no encertar. **Por d'enfrontar la lluita cada dia.** També teníem por que les despeses fossin molt superiors a les nostres possibilitats; en aquest sentit hem de donar testimoniatge que això mai va ocórrer. Creguin, sense cap ajuda d'organismes governamentals, sense cap deducció d'impostos, sense molts donatius, experimentem que, per mes increïble que pugui semblar, les despeses mai van ser problema; per contra, a la casa, les despeses semblaven menors que les acostumades.

En el moment de la compra de l'immoble, el pressupost va sortir de les pròpies economies acumulades durant les nostres vides. Sense molt coneixement de causa, adquirim aquell immoble. Fins a avui no entenem molt d'immobles, no entenem de canvi, de borsa de valors, en fi, no entenem gens d'inversions. Però creem que, si avui ens preguntessin sobre qui va ser la nostra millor inversió, respondríem sense cap dubte, que VA SER AQUESTA LA NOSTRA INVERSIO MÉS ENCERTADA, VA SER EL MILLOR NEGOCI QUE VAM FER EN TOTES LA NOSTRA VIDES.

Que Déu els beneeixi a Vostès, les seves famílies, als seus equips i treballs. LLOAT SIGUI DÉU. □

Terezinha i Daniel Godri

Equip, 40. Nostra Senyora de la Fraternitat, sector B, Curitiba, Paraná

HOMILIA PER A LA MISSA DE LA «TROBADA MUNDIAL DELS EQUIPS DE LA MARE DE DÉU A BRASÍLIA»

23 de juliol del 2012

**«Jo sóc el cep, vosaltres els sarments.
Qui roman en mi i jo en ell dóna fruit en abundància.»**

Els equips de la Mare de Déu ofereixen una forma privilegiada de viure aquesta promesa de Crist. Perquè us ajuden, germans i germanes, a desplegar en tota la vostra vida la riquesa del sagrament del matrimoni. Ens atensem una mica al do d'aquest sagrament quan comprenem que el vincle entre l'espòs i l'esposa es troben connectats -és la imatge del cep i els sarments- a l'amor de Crist a la seva Església, és a dir, a la humanitat que Ell assoleix per la seva sang i santifica pel seu esperit. Pel sagrament del matrimoni, la unió de l'home i la dona es converteix en un signe de l'amor de Déu per la humanitat, el marit arriba a ser el signe més sensible, el més immediat, de l'amor de Déu per aquella que el rep com esposa, l'esposa arriba a ser-ho per a l'espòs. Això és possible només perquè l'amor que uneix a l'un i a l'altra pot, d'ara endavant, recolzar-se en l'amor de Déu per nosaltres, manifestat en plenitud en Jesús i per Jesús.

Però el discurs de Jesús ens porta encara més lluny. Ho heu entès, germans i germanes, ens parla en primer lloc dels sarments que no donen fruit i es retiren, s'assequen i són llençats al foc, i quan el Senyor es refereix als sarments que donen fruit, els anuncia que seran podats. Ara bé, "podar" és retirar la molsa, tallar les branques inútils, per tal que la saba circuli millor i el sarment doni més fruit. El que Jesús vol dir ha d'entendre's a partir de la primera frase "Sóc el vertader cep i el meu Pare el vinyater". Jesús és el cep on el Pare talla els sarments morts i poda els sarments susceptibles de donar fruit abundant. La imatge del cep es correspon en Sant Joan a la imatge del cos de Sant Pau. Una i l'altre expressen el vincle íntim, el vincle vital que Jesús va venir a crear entre Ell i cadascun dels que el Pare li dóna. Una i l'altre intenten dir que aquell qui fa viure a Jesús, el Fill etern, actua en els seus deixebles, en aquells que resten units a Ell, en aquells que s'uneixen a ell i en ell, fent-se membres dels seu cos, els sarments pels quals el cep dóna fruit. El cep no és Jesús en la seva individualitat o en la seva soledat. El cep és Jesús que porta amb ell tots els que fa deixebles seus. Alguns versicles del discurs després del Sopar consagrat als sarments cobreixen per tant la història sencera. Al llarg dels segles, el Pare, el vinyater vertader, té cura i poda el cep que és el seu propi fill perquè porti encara més fruit. Jesús posa sota els ulls dels seus deixebles, sota els nostres ulls, la vista de la humanitat sencera, en qualsevol cas de tota la humanitat que s'hi empelta, i ens fa comprendre que son Pare treballa sense parar perquè els sarments, cadascun dels sarments, siguin el més fèrtils possible i es facin resistents a les proves dels segles.

D'aquesta visió podem obtenir ja, germans i germanes, una lliçó rica en consolació: patim penosament els ensurts de la història, patim penosament els efectes d'una determinada secularització que, en les nostres societats occidentals en qualsevol cas, qüestiona violentament els fonaments del matrimoni i de la família.

Ens sacsegen, ens posen a prova, ens passen pel sedàs, i això perquè Déu prova la nostra fidelitat. Veiem les nostres societats desfer-se, precipitar-se, algunes quasi per complert, per camins de descomposició social. En mig de tot això, no oblidem la visió del cep. Serem nosaltres els sarments que, massa sacsejats, es trenquen i perden l'enllaç amb el cep, o bé la prova donarà com a resultat podar-nos, és a dir alliberar-nos del que ens entorpeix: els béns materials, les idees preconcebudes, la recerca del confort o el plaer, l'angoixa per l'èxit, nostre o dels nostres fills, o quantes coses més?

Estem en un temps on el cristianisme, millor dit: el que Crist desvetllà de la família és rebutjat per molts i combatut per altres. No hi deduïm que tot estigui trencat, que Déu estigui acabat i la seva Església amb ell, i tot el que ens agrada del matrimoni: els nens, les relacions amplies i riques entre els nombrosos membres. No ens resignem tampoc a un "món modern" que fora una fatalitat, siguin quines siguin les nostres conviccions i desitjos. No, germanes i germans, la imatge de la vinya -i és molt més que una imatge- ens reclama: creguem que el mateix Pare se serveix per a podar-nos i intentem guardar millor la Paraula de Déu, complir millor els manaments, arrelar-nos millor en el Senyor Jesús. Tenim joia, al menys, de tenir ocasió, o ocasions, de comprovar i mostrar

a què o a qui estem realment lligats: a la imatge que tenim de nosaltres mateixos o que creiem que els altres tenen de nosaltres, o bé a la presència de Jesús en nosaltres, a l'acollida del seu esperit perquè ens renovi, i de la seva paraula per a posar-la en pràctica i fer resplendir en mig del món, en mig dels altres, fruits plens de suavitat, sabor i substància.

Sant Pau ens diu això en alguns dels versicles de la epístola als Gàlates que han estat proclamats. Ho diu en termes més complicats que Sant Joan però, finalment, potser, més clars encara. L'Apòstol oposa vida segons la Llei i vida en Crist, o vida de crist en mi. Quina és la font de la meua vida? La meua fidelitat a la Llei –i la Llei és, sota la seva ploma, la Llei de Moisès, la Llei de Déu –o el do de Déu? A vosaltres, matrimonis cristians, que és el que us fa viure? La conformitat amb la imatge que us feu de vosaltres mateixos, de la vostra dignitat de batejats i del vostre estatut d'espòs i esposa en la societat, que no són coses dolentes, ben al contrari, o de la joia de conèixer –Crist Jesús–, complir els seus manaments, viure

el que hem de viure com ho hem de viure per estar units a Ell i portar al voltant nostre el que ens dóna? La mateixa qüestió, més terrible encara, val per a nosaltres, bisbes i sacerdots, en podeu estar segurs.

Que és el que ens fa viure? La idea que en fems de l'Església, dels seus Ministres, o el servei de Crist, rebut en la seva paraula i en els seus sagraments, i, no menys, en qui posa en el meu camí per tal que en faci el meu proïsme? La llei de Déu, Sant Pau hi insisteix en la epístola als romans, és santa i santificant. Però podem fer-ne un ús desviat per a auto-glorificar-nos. El que està en joc, el que hem de mantenir en el món agitat on estem des de fa algunes dècades, no és un ordre moral ni un ordre social, encara que estigui inspirat en l'Evangeli. Més aviat està en el més íntim, en l'arrel de nosaltres mateixos, el vincle amb Crist, el lloc de la seva creu al bell mig del nostre cor, l'adhesió de totes les fibres de nostre ser a la seva ofrena "per a glòria de Déu i la salvació de món". Estimats amics, enviats a l'extens món per viure de l'Evangeli, no hem de defensar una "idea de la família" sinó la qualitat absoluta del moviment de l'home cap a la dona i de la dona cap a l'home, on es reflecteix alguna cosa, molt més que una sola cosa, del vincle de Déu amb la humanitat, de Crist amb l'Església.

Permeteu-me que prengui de nou les paraules del salmista, les paraules de David: "Veniu, fills meus, escolteu-me: Us instruiré en la por al Senyor. Hi ha algú que estimi la vida i desitgi veure dies feliços?" Les cantem o les escoltem com el cant de l'Església sencera que s'adreça a la humanitat. "Veniu, fills meus, escolteu-me". Jesús és el vertader David, el veritable salmista. Ens demana que escoltem el que ve a dir-nos. La primera lliçó del Savi fa referència al temor de Déu, no por a Déu, sinó el temor que significa el respecte, admiració, la meravella i el servei. Jesús Fill en posa davant son pare, davant del vertader amo de la història que s'aprofita de tot perquè els que estan empeltats amb el seu fill únic, aquells que el fill li presenta com a germans i germanes, portin fruits per a l'eternitat. I vosaltres, i nosaltres, tots junts, sortim al món proclamant: "Veniu, fills meus, escolteu-me. Us instruiré en el temor del Senyor. Qui hi ha que estimi la vida i desitgi veure dies feliços?"

Estimats membres dels Equips de la Mare de Déu, arrelats en Crist, empeltats amb Ell, no pretengueu salvaguardar un model, sinó viure en la veritat del que Déu ens dóna, perquè és Ell qui ens ho dóna. Qui ho vulgui, vindrà a nosaltres. Qui no ho vulgui, no vindrà. Però no ho dubtem, si estem vertaderament arrelats en Jesús, Déu Pare farà que les nostres vides donin fruit en abundància.

Amén. □

Eric de Moulins-Beaufort

PORTA FIDEI

(«La porta de la fe»)

Carta apostòlica de Benet XVI (Publicada el dia 11 de'octubre del lany 11, Serè del seu pontificat)

Podréim veure-hi una mena de testament espiritual. N'extrec algunes frases:

«La fe només creix i s'enforteix creient; no hi ha altra possibilitat per a posseir la certa-sa sobre la pròpia vida que abandonar-se en un in crescendo continuat, a les mans d'un amor que s'experimenta sempre més gran perquè té el seu origen en Déu».

«Professar amb la boca indica, que la fe implica un testimoniatge i un compromís públic. El cristià no pot pensar mai que creure és un fet privat. La fe és decidir-se a estar amb el Senyor per a viure amb ell. La fe, precisament, perquè és un acte de llibertat, exigeix també la responsabilitat social del que es creu».

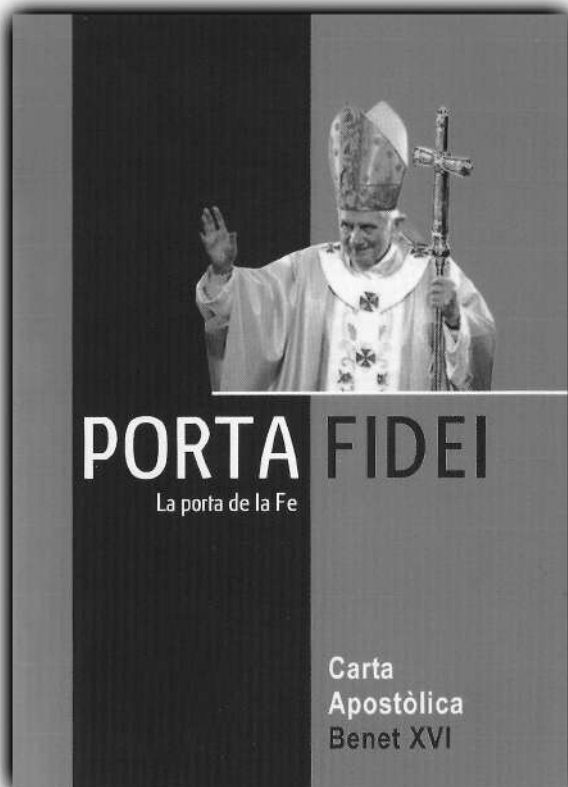
«La fe està sotmesa més que no pas en el passat a una sèrie d'interrogants que provenen d'un canvi de mentalitat que, sobretot avui, redueix l'àmbit de les certeses racionals al dels èxits científics i tecnològics. Però l'Església mai no ha tingut por de mostrar com entre la fe i la ciència vertadera no pot haver-hi cap conflicte, perquè ambdues, encara que per camins diferents, tendeixen a la veritat».

«Durant aquest temps, tindrem la mirada fixa en Jesucrist, 'el capdavanter de la fe i el que la porta a la plenitud' (He 12,2): en ell trobem el compliment de tots es afanys i els anhels del cor humà. L'alegria de l'amor, la resposta del drama del sofriment i el dolor, la força del perdó davant l'ofensa rebuda i la victòria de la vida davant del buit de la mort, tot té el compliment en el misteri de la seva Encarnació. Del seu fer-se home, del seu compartir amb nosaltres la debilitat humana per transformar-la amb el poder de la seva resurrecció. En ell, mort i ressuscitat per la nostra Salvació, s'il·luminen plenament els exemples de fe que han marcat els últims dos mil anys de la nostra història de Salvació».

«L'any de la fe serà també una bona oportunitat per intensificar el testimoniatge de la carta. Sant Pau ens ho recorda: 'Ara, dons, es mantenen la fe, l'esperança i l'amor, totes tres, però l'amor és el més gran' (1Co 13, 13)».

«La fe sense l'amor no dóna fruit, i l'amor sense fe seria un sentiment constantment a mercè del dubte».

«La vida dels cristians coneix l'experiència de l'alegria i el sofriment. Quants sants han experimentat la soledat. Quants creients són provats també en els nostres dies pel silenci de Déu, quan voldrien escoltar la seva veu consoladora. Les proves de la vida, alhora que permeten comprendre els misteris de Déu i participar en els sofriment de Crist són preludi de l'alegria i l'esperança a què condueix la fe. 'Quan sóc feble és quan sóc realment fort! (2 Co 12, 10)».

ASOCIACIÓN INTERNACIONAL DE APOYO A LA CAUSA DE BEATIFICACIÓN DEL PADRE HENRI CAFFAREL

49 Rue de la Glacière – 7ème étage
F -75013 PARIS
www.henri-caffarel.org

APELLIDOS:

NOMBRE:

Domicilio:

País:

Código Postal:.....Ciudad

Número de Equipo:

Teléfono

e-mail:@.....

Actividad civil o religiosa.....

Pago (o nosotros pagamos) una cotización anual (especificar cantidad).

Socio: 10 €
Matrimonio: 15 €
Socio benefactor: 25 € o más.

Forma de pago:

Ingreso en el BBVA:

Equipos de Nuestra Señora

Nº de c/c: 0182 0917 00 0201525077

(Cuenta que ha sido abierta por la Súper Región de España exclusivamente para esta necesidad a fin de no incrementar el donativo con tasas bancarias si se mandase directamente a la cuenta de París).

Asociación Ley 1901 aprobada en la Prefectura de Policía de París el 7 de julio de 2005.

L'escultura de bronze de Luis Sanguino
no fa referència explícita al perdó:
és un homenatge a l'adversitat
i la lluita dels immigrants
que van entrar als Estats Units.
Hi ha representat un jueu de l'Europa de l'Est,
un esclau llibert africà, un sacerdot
i un treballador, que expressen un fet vital.
El perdó pot exercir-lo tothom,
tant els qui acullen com els acollits.
En totes les situacions humanes,
tard o d'hora sorgeix la necessitat de perdó,
ja que és un valor indispensable per a poder conviure,
comunicar-se i estimar més les persones.
D'aquesta escultura ens fixem
en dos personatges: un d'agenollat
amb actitud de súplica i l'altre parant la mà.
Tothom està capacitats per a donar,
per a poder establir una relació entranyable.
Algú creurà que el perdó és un element exclusiu
de les creences, entre altres, les cristianes.
Des d'aquesta realitat és un do i una bona mesura
de la caritat. Però sense aquesta connotació
eticoreligiosa tothom pot exercir també aquesta capacitat humana.
L'ideal és que quan veus algú que et suplica
o para la mà, el perdó vingui sense humiliar,
amb la gratuïtat que dóna la joia de refer una amistat,
un diàleg o una relació.

Equips Mare de Déu
Catalunya i Menorca

Secretariat EMD

c/ Balmes 78, planta inferior

08007 - BARCELONA

tel. 934 675 551

www.emd-cm.cat

secretariat@emd-cm.cat